

TERAZNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

„A gdy [Baranek] otworzył siódmą pieczęć ... ” „Aleście przystąpili do góry Syon i do miasta Boga żywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, abyście nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz poruszę nie tylko ziemią, ale i niebem (...) Przeto przyjmując Królestwo nie chwiejące się, miejmy łaskę, przez którą służymy przyjemnie Bogu z bojaźnią i uczciwością. ” „ ... Chrystus przyszedłszy Najwyższy Kapłan (...) Przez większy i doskonalszy przybytek, (...) Znalazłszy wieczne odkupienie. ” — Obj. 8:1; Żyd. 12:22, 25, 26, 28; 9:Marzec

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i
Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Wychodzi co dwa miesiące. Redaktor: August Gohlke. Wydawca: **Świecki Ruch** Misyjny „Epifania” (odpowiedzialny w Polsce — **Wiktor Stachowiak**), skrytka pocztowa nr 44, 60-955 Poznań. Adres międzynarodowy: Chester Springs, Pa. 19425, USA.
Cena: w prenumeracie rocznej zł 36, pojedyn. numeru zł 6.

QUASI — WYBRANI

(Ciąg dalszy z nr 303)

Z tego względu, chociaż poświęceni, muszą być zobrazowani w następnym stanowisku w stosunku do przybytku, to jest w obozie. My wiemy, że Obóz Epifaniczny „będzie się składał z lojalnych usprawiedliwionych i nawróconych lojalnych Żydów” (E 10, 672 i 661 porównaj z innymi odnośnikami podanymi wyżej), to znaczy z jednostek *quasi*—wybranych. (3) Tymczasowe usprawiedliwienie będzie w dalszym ciągu czynne „aż do rozpoczęcia restytucji” (E 4, 346, par. 1). Skoro takie usprawiedliwienie jest udzielane wierzącym w celu poświęcenia się (A, str. 278, par. 2; E, str. 145; F, str. 136, 137), to bez wątpienia, tak długo jak ono działa, istnieją tacy i będą istnieć w stanie próbnego usprawiedliwienia, którzy poświęcą się zanim rozpocznie się restytucja.

DZIESIĘĆ GRUP QUASI-WYBRANYCH

(71) *Quasi*—wybrani („synowie” z Joela 2:28; Iz. 60:4), razem z pozostałym rodzajem ludzkim przeżywającym restytucję („córki”), będą stanowili tysiącletni obóz — „stan świata doznawającego restytucji” (P '40, str. 14, wiersz 5), „bardziej lub mniej pragnącego harmonii z Bogiem, lecz jeszcze nie usprawiedliwionego przez uczynki” (E 6, str. 195; Cienie Przybytku, str. 15, par. 3). Mówiąc ogólnie niepoświęceni *quasi*—wybrani są podzieleni jak następuje: „Praktykujący i wierzący w Przymierze Abrahamowe i Mojżeszowe Żydzi, którzy nie byli godnymi, by stać się członkami jednej z czterech wybranych klas i niepoświę-

zeni, lecz wierzący w okup i praktykujący sprawiedliwość usprawiedliwieni z wiary, jedni i drudzy z klas *quasi*—wybranych”, przedstawionych przez zwierzęta czyste sprowadzone do arki Noego (P '44, str. 28, kol. 1 i 2). Jednakże te dwie ogólne klasy mogą być podzielone na różne grupy i jeśli włączymy

quasi—wybranych rozwiniętych teraz we wstępnym początku Bazylei przed otwarciem gościńca świątobliwości, to będzie dziesięć oddzielnych grup. Brat Johnson wymienia pewne poddziały np. w E 12, str. 519 (cytowane poniżej). Wymieniamy tych dziesięć jak następuje:

(a) „Ci Izraelici, którzy w Wieku Żydowskim nie byli dostatecznie wiernymi, by zostać Starożytnymi Godnymi ale trzymali się obietnic

Abrahamowych i trwali w Przymierzu Mojżeszowym”, to jest, *lojalni wierzący w Przymierze Żydzi z Wieku Żydowskiego*.

(b) „Ci Izraelici, którzy w ... Wieku Ewangelii [przed 16 września 1954 roku] nie byli na tyle wiernymi, by zostać naśladowcami Jezusa, lecz jeszcze trzymali się wiary w obietnice Abrahamowe i trwali w Przymierzu Mojżeszowym”, to jest, *lojalni wierzący w Przymierze Żydzi z Wieku Ewangelii*.

(c) Ci „Żydzi ... którzy [podczas Wieku Ewangelii, przed jesienią 1954 roku, gdy rozpoczęło się zachodzenie Bazylei w jej pierwszym początkowym zazębieniu się] przyjęli Jezusa, jako Zbawiciela, lecz się nie poświęcili, ale pozostali wiernymi okupowi i Sprawiedliwości”, to jest,

„UMIĘJĘTNI I UTWIERDZENI W TERAŹNIEJSZEJ PRAWDZIE” 2 Piotra 1:12 DWUMIESIĘCZNIK	
Maj-Czerwiec	Nr 302 (3)
SPIS TREŚCI	
Quasi — Wybrani.....	34
Nasze Sześćdziesiąte Roczne Sprawozdanie, Podsumowanie Naszej Pracy (dokończenie).....	38
Stary Testament — Czy Był Pisany Dla Chrześcijan	39
„Dobre wyznanie” przed Pilatem	41
Chrystus: Jego Okup.....	45
Plan Konwencji Na 1979 Rok.....	48
Brat Raymond Jolly Ukończył Swoj Bieg	48
„OCZEKUJĄC ONEJ BŁOGOSŁAWIONEJ NADZIEI I EPIFANII CHWAŁY WIELKIEGO BOGA I ZBAWICIELA NASZEGO JEZUSA CHRYSZTUSA” Tytus 2:13	

lojalni próbnie usprawiedliwieni Żydzi Wieku Ewangelii.

(d) Ci Żydzi, którzy po 16 września 1954 roku, lecz przed narodowym nawróceniem Izraela uwierzyli w obietnice Abrahamowe i Przymierze Mojżeszowe i pozostali im wierni aż do śmierci przed nawróceniem Izraela, to jest, *lojalni wierzący w Przymierze Żydzi z okresu Bazylei przed restytucją.*

(e) Ci Żydzi, którzy po 16 września 1954 roku, lecz przed czasem nawrócenia Izraela przyjęli Jezusa za swego Mesjasza i jako niepoświęceni wierzący pozostają lojalni okupowi i praktykowaniu sprawiedliwości, to jest, *lojalni próbnie usprawiedliwieni Żydzi sprzed restytucyjnego okresu Bazylei.*

(f) „*Nawrócony cielesny Izrael*” (Ter. Pr. '73, str. 67, par. 4) — narodowe „nawrócenie Izraela do Jezusa, jako Mesjasza” będzie miało miejsce „w związku z uciskiem Jakuba i tuż przy jego końcu” (Ter. Pr. '30, str. 47, pyt. dot. 3 Moj. 12).

(g) Ci Żydzi, którzy się poświęcili i pozostają w tym wierni po 16 września 1954 roku, lecz przed otwarciem gościńca świątobliwości i przywilejów restytucyjnych, to jest, *lojalni poświęceni Żydzi sprzed restytucyjnego okresu Bazylei.*

(72) W ten sposób wierzący Żydzi, „Izrael według ciała”, którzy będą należeli do *quasi* — wybranych obozu tysiącletniego mogą, z punktu widzenia czasu ich rozwoju, być widziani, jako składający się z siedmiu różnych i oddzielnych grup. Paganie, którzy znajdują się między *quasi* — wybranymi z obozu tysiącletniego mogą, z punktu widzenia czasu ich rozwoju, być rozróżnieni w trzech grupach:

(h) Ci „paganie, którzy [*podczas* Wieku Ewangelii, przed jesienią 1954 roku, gdy Bazyleja zaczęła zachodzić w jej pierwszym początkowym ząbieniu się] przyjęli Jezusa za swego Zbawiciela, lecz się nie poświęcili, ale pozostali wiernymi okupowi i sprawiedliwości”, to jest, *próbnie usprawiedliwieni lojalni paganie z Wieku Ewangelii.*

(i) Ci paganie, którzy po 16 września 1954 roku, lecz przed otwarciem gościńca świątobliwości i jego przywilejów restytucyjnych, przyjmują Jezusa za swego Zbawiciela i jako niepoświęceni wierzący pozostają lojalni okupowi i praktykowaniu sprawiedliwości, to jest, *lojalni próbnie usprawiedliwieni paganie sprzed restytucyjnego okresu Bazylei.*

(j) Ci paganie, którzy się poświęcają i są w tym wierni po 16 września 1954 roku, lecz przed otwarciem gościńca świątobliwości i przywilejów, restytucyjnych, to jest, *lojalni poświęceni paganie sprzed restytucyjnego okresu Bazylei.*

(73) Tak więc, „synowie [*quasi*-wybrani] następnego wieku”, wszyscy, którzy jako tacy rozwinęli się w „okresach przed Tysiącleciem [w znaczeniu Królestwa w jego okresie restytucji, Tysiącletnim Pośredniczącym Królestwie, bo gdy brat Johnson pisał te słowa w P '26, 113 byliśmy już w Tysiącleciu, w jego początkach od 1874 roku]” mogą być rozpatrywani, jak to stwierdzono powyżej, jako składający się

z tych dziesięciu oddzielnych grup. Można rozpoznać, że ci sprzed restytucyjnego okresu Bazylei poświęceni Żydzi i paganie wymienieni pod punktami (g) i (j) stanowią klasę znaną już jako Poświęceni Obozowcy Epifanii, ostatnia klasa poświęcających się przed otwarciem gościńca świątobliwości. Będzie to najwyższa klasa spośród restytucjonistów. Sławimy Boga za obfitość cennej Prawdy, pochodzącej z Jego Słowa, którą On objawił przez Jezusa obecnego w czasie Swego Wtórego Adwentu (Łuk. 12:37; Obj. 3:20), łącznie z prawdą o *quasi* - wybranych. Niech Pan błogosławi nasze studia o tej Prawdzie dla wzrostu wszystkich nas we wiedzy i w łasce oraz w celu użycia jej w Jego służbie! P '78,50.

PYTANIA BEREAŃSKIE

(do artykułu pt. *Quasi*—Wybrani)

(1) Podaj trzy powody (ponownego wydania artykułu o *quasi*-wybranych. Gdzie on się ukazał po raz pierwszy w języku polskim (w *Present Truth* (pierwszy raz ukazał się w nr 416 a następnie w 428)? Ażeby ten przedmiot lepiej zrozumieć, jakie fazy ważne rzeczy powinniśmy pojąć na podstawie Pisma Świętego, rozumu i faktów? O jakiej czwartej rzeczy też powinniśmy pamiętać? Gdzie są podane dowody, że październik 1954 roku jest datą zaznaczoną w Biblii? Co się wówczas zakończyło? Z kogo składa się obóz epifaniczny? W jakich dwóch okresach wykonano dużo pracy w kierunku rozwoju obozu epifanicznego? W związku z tym, co rozpoczęło się od października 1954 roku?

(2) Jaka jest najwyższa klasa wśród *quasi*-wybranych? Gdzie ta klasa była przedstawiona? Do jakiej daty w naszym zrozumieniu zupełna liczba wybranych miała być uzupełniona w swym członkostwie? Jakiego aspektu to nie dotyczy? Jakim nie jest a jakim jest stanowisko tych, którzy poświęcają się od tego czasu? Jaka klasa obecnie coraz bardziej wysuwa się na czoło? Szczególnie, jaka jej grupa? Dlaczego badanie przez nas tego przedmiotu jest na czasie i korzystne?

(3) Jak powinniśmy określać pojęcia biblijne oraz klasy ludu Bożego? Czy to zawsze jest możliwe? Podaj przykłady. Jak jest nazwana klasa *quasi*—wybranych w odniesieniu do Tysiąclecia? Gdzie np. tę nazwę można znaleźć? Wymień dwie inne klasy określane tym terminem. Podaj dowody. Jak możemy używać terminu „synowie” w zastosowaniu do różnych klas tak nazywanych w Biblii i jasno je odróżniać? Jaki sposób jest najlepszy? Dlaczego? Czyj przykład w tym naśladujemy?

4) Jakie jest znaczenie łacińskiego przedrostka *quasi*? "W odniesieniu do kogo używamy określenia *quasi*—wybrani w najszerszym znaczeniu? W ogólnym znaczeniu i do kogo? Na ile grup są *quasi* — wybrani podzieleni?

(5) Z kogo składa się pierwsza z tych trzech ogólnych grup *quasi* — wybranych? Jaką korzyść osiągnęła ta grupa?

(6) Z kogo składa się druga ogólna grupa *quasi*-wybranych? Jaki posiada rodzaj usprawiedliwienia? Jakie towarzyszą temu błogosławieństwa? Do czego był przeznaczony? Co jest „tą łaską, w której stoimy” (Rzym 5:2)? Jakie korzyści otrzymali próbnie usprawiedliwieni, którzy się nie poświęcili? Dlaczego uważamy ich, jako prawie wybranych? W jakim sensie otrzymali oni łaskę Bożą nadaremno (2 Kor. 6:1)? Jaką jednak korzyść będą miały takie jednostki w czasach restytucji ponad resztą rodzaju ludzkiego?

(7) Kto stanowi trzecią ogólną grupę *quasi*-wybranych? Kiedy ci się poświęcają? Dlaczego nie należą do wybranych? Co musza osiągnąć w tym życiu w porównaniu z dwiema pierwszymi grupami *quasi*-wybranych?

(8) Do czego te trzy ogólne grupy „synów” (Joela

2:28) restytucyjnych są szczególnie przygotowywane?

(9) Jak Pismo Święte obrazuje quasi - wybranych? Jak w związku z wybranymi? Ile jest wybranych klas? Wymień je. Co obecnie będzie przedstawione?

(10) Kogo przedstawiają słudzy z Joela 2:28, 29? Służebnice? Starcy? Młodzieńcy? Synowie? Córki? Gdzie są podane szczegóły? Podaj krótkie streszczenie.

(11) Jak quasi - wybrani są przedstawieni w prorocztwie Iz. 60: 4? Kogo przedstawiają „córki”? Jakimi dwoma sposobami jest zobrazowana wyższość quasi—wybranych nad nie wybranymi u Iz 60:4 i Joela 2:28? Co jeszcze zdaje się być pokazane u Iz. 60:4? Jak teksty do Żyd. 5:12-14 i 1 Piotra 2:2 rzucają światło na tę sprawę? Kim są „synowie” z Iz. 60:9? Do kogo odnosi się określenie „wyspy”? Jakie klasy są opisane w w. 13? Co znaczy Liban? Co jest sławą literalnego Libanu? Co drzewa Libanu przedstawiają? Jak tego dowodzi Ps. 92:13, 14? Do kogo odnosi się określenie „drzewa” w Iz. 60:13? Do kogo „jedlina”? Sosna? Bukszan? Ich przyjście „razem” do Chrystusa co przedstawia? Jak 4 Moj. 3:6-9 rzuca światło na tę sprawę?

(12) Gdzie jest dane wyjaśnienie na temat Noego, jego rodziny itd. wchodzących do Arki? Co, ogólnie mówiąc, stanowi typ ośmiu ludzkich dusz, które do niej weszły? Jak jest udowodnione? Na co typem jest Arka? Co jest centralnym zarysem Przymierza Abrahamowego? Jakie zarysy władzy będzie Chrystus używał do błogosławienia wszystkich narodów? Co pokazują teksty do Gal. 3:8, 16, 29? Ile wybranych klas rozwija się pod wpływem Przymierza Abrahamowego? Jak one w związku z tym są zobrazowane? Kogo przedstawia Noe? Jak to jest udowodnione? Kogo przedstawia żona Noego? Kogo Sem z żoną? Jafet z żoną? Cham z żoną?

(13) Co jeszcze ocalało w Arce? Kogo przedstawiają zwierzęta czyste? Która grupa z quasi - wybranych jest typowo czysta? A która próbnie czysta? Kogo przedstawiają zwierzęta nieczyste? Kogo ci, co zginęli w potopie? Jakie jest typowe znaczenie zwierząt umieszczonych w Arce? Jaka analogia występuje między Arką a Przymierzem Abrahamowym? Co jest pokazane przez różne stanowiska zajmowane w Arce przez zwierzęta i Noego z rodziną?

(14) Co znamionuje przedstawiony tutaj pogląd na temat Arki itd.? Wobec czego stanowi on wyraźny kontrast? Czego nie byli w stanie wyjaśnić „Św. J.”?

(15) Jaki tekst Pisma Świętego będziemy studiować obecnie? Jaką klasę według naszego zrozumienia przedstawia Tare w Haranie (1 Moj. 11 :31; Dz. 7:2)? Wymień dwóch synów Tarego, poza Abrahamem. Kogo oni przedstawiają? Opisz te dwie klasy. Kogo w związku z tym przedstawia Abraham? Co przedstawia jego pobyt w Haranie? Jego podróż i wejście do Chanaanu (1 Moj. 12:4, 5)? Kogo przedstawia tu Lot? Dlaczego?

(16) Gdzie 1 Moj. 15:7-21 jest szczegółowo omówiona? Jakie zwierzęta i ptaki Abraham ofiarował (1 Moj. 15:9)? Co tych pięć ofiar ogólnie przedstawia? W jakim czasie? Typem jakiej klasy jest czerwona jałowica? Jak przedstawiona gdzie indziej? Typem jakiej klasy jest koza? Baran? Synogarlica? Gołębiątko? Co przedstawia fakt rozcięcia zwierząt a nie rozcięcia ptaków? W czym był dany znak dla skoncentrowanych w Abrahamie? Co on jeszcze obejmował? Jaki z powyższego możemy wyciągnąć wniosek? Dlaczego Poświęceni Obozowcy Epifanii, jako tacy, nie występują w tym obrazie?

(17) Co jest przedstawione w 1 Moj. 22:16-18? Sercem czego jest to przymierze? Jak to jest pokazane w Rzym. 4:16? W Gal. 3:6-9? Co to Przymierze Związane Przysięgą obejmuje? W jaki sposób według niego wszystkie narody ziemi będą błogosławione? W jakich dwóch aspektach to nasienie w jego szerszym znaczeniu będzie rozmnożone? Jak .to było pokazane? Z jakich klas składa się to niebieskie nasienie? Z jakich klas przede wszystkim ziemskie? Drugorzędnie? Którą klasą nasienia Abrahamowego jest to drugorzędne nasienie ziemskie? Potwierdź to na podstawie E 12, str. 185. Jaki będzie ich specjalny związek z Młodocianymi Godnymi w dziele restytucji? Jak oni będą uszeregowani w związku z innymi restytucjonistami? Przeczytaj E 11, str. 293, wiersze

9-28. Pod wpływem jakiego przymierza quasi-wybrani się rozwijają? Pod wpływem jakich zarysów tego przymierza? Jak jakie dwie inne klasy? Kiedy oni otrzymają propozycję życia wiecznego? W zakresie działania jakiego przymierza?

(18) Gdzie znajdujemy relację o dzieciach Ketury? Na kogo Abraham jest typem? Sara? Izaak? Agara? Ismael? Jak to jest udowodnione? Kiedy Ketura została żoną Abrahama? Ilu mieli synów? Co dowodzi, że ona też stanowi typ? Na co ona jest typem? Dlaczego? Co w związku z tym udowodnia Jer. 31:33 Żyd. 8:10? Przeczytaj Z 4309, paragrafy 5, 6, 8-11. Kiedy działa Nowe Przymierze? Gdzie znajduje się 21 wierszy podających odpowiedni dowód? Na skutek tego kogo przedstawiają potomkowie Abrahama z Ketury? Jak to dowodzi Iz. 60:6?

(19) Co opisuje Iz. 60? W czym zobrazowane? Gdzie występuje ta sama myśl? Między innymi co udowadniają wiersze 4 i 13? Na co szczególnie wskazuje w. 13? Kim są „synowie” i „córki” w. 4? Po co przyjdą do Chrystusa? Jak to pokazują inne teksty Pisma Świętego? Co pokazuje w 5? Jak udowodnione?

(20) Kim są Kedar i Nebajot? Co ogólnie symbolizuje dwunastu synów Ismaela? Gdzie występował podobny podział na dwanaście pokoleń? Jakim był stan cielesnego Izraela podczas Wieku Ewangelii? Jak to jest udowodnione? Jaki będzie stan cielesnego Izraela w Wieku Tysiąclecia? Jak to udowadnia w. 7 i Rzym. 11:26-33?

(21) Co jasno pokazują rozważania dotyczące Iz. 60? Czego więc dowodzi w. 6? Przez co? Kogo przedstawiają trzej potomkowie Ketury wymienieni w w. 6? Jaki wniosek wobec tego wyciągamy w związku z wszystkimi potomkami Ketury?

(22) Co teraz będzie przedstawione?

(23) Kogo symbolizuje Zamram, pierworodny Ketury?

(24) Kogo przedstawia Joksan, jej drugi syn? Kogo synowie Joksana, Saba i Dedan? A kogo ogólnie trzej synowie Dedana? Odpowiednio do czego? Kogo symbolizuje Asurym? Letusym? Leumym? W czym jeszcze są te trzy grupy Młodocianych Godnych zobrazowane?

(25) Kto następnie otrzyma życie pod władzą antytypowej Ketury?

(26) Kogo symbolizuje Madan, trzeci syn Ketury?

(27) Kogo przedstawia Midyjan, czwarty syn Ketury? Jego pięciu synów ogólnie? Kogo przedstawia Hefa? Hefez? Henoch? Abyda? Eldaa? Co sugeruje znaczenie ich imion w progresywnym związku?

(28) Czego typem jest Jesbok, piąty syn Ketury? Jaki jest stosunek tej klasy do Boga? Chociaż to nie jest wyszczególnione, jakie jest jej podobieństwo z antytypowym Midyjanem? Gdzie rozwinęło się wielu z (klasy antytypowego Jesboka? Czego tam nie mieli? Jakie błogosławieństwa otrzymują inni członkowie tej klasy? Czego to jednak nie oznacza? A co może oznaczać? W oparciu o jaką zasadę Pisma Świętego? Co można utracić z powodu częściowej samowoli?

(29) Czego typem jest Suach, szósty syn Ketury? Podaj trzy ustępy, w których nie wybrani są wymienieni jako „córki”. Wyjaśnij.

(30) Ogólnie mówiąc kogo symbolizuje sześciu synów Ketury? Kogo w szczegółach? Jak to jest potwierdzone?

(31) Kogo reprezentują trzej potomkowie Ketury wymienieni w Iz. 60:6? Kogo w tym tekście przedstawia Saba? Podaj przykłady, w których część reprezentuje całość. Kogo obejmuje antytypowy „Midyjan a nawet Hefa” w Iz. 60:6 (por. E 6, 717 z Ter. Pr. '62, str. 70, kol. 1)? Dlaczego? Jak udowodnione? Jakimi oni będą? Jak to jest udowodnione? Co tutaj przedstawia złoto i kadzidło? Jaką powinna być nasza reakcja na tę część badania?

(32) Kogo wymieniają teksty: 2 Moj. 2:22; 4:24-26? Czego typem są Gerson i Eliezer? W jaki sposób klasa Gersona była zachęcona do poświęcenia? Co było typem jej poświęcenia? Kim się stawali jej członkowie przez poświęcenie? Co znamionuje antytypowego Eliezera? Gdzie podano więcej na ten temat?

(33) Co przedstawia obóz w zastosowaniu na Tysiąclecie? Jak będzie podzielony? Kto będzie stanowił

„książąt” jako głowy tych pokoleń? Jakie dwa teksty Pisma Świętego szczególnie podkreślają tę myśl? W jakim charakterze Godni wystąpią wobec świata?

(34) Czy głową każdego pokolenia będzie jeden lub więcej Godnych? Jaka analogia Wieku Ewangelii podtrzymuje tę myśl? Czy byli jacyś pomocniczy książąt lub kapitanowie stanowiący podwładnych w stosunku do książąt będących głowami pokoleń? Opisz ich. Jaki z tego wypływa wniosek w antytypie? Jakie urzędowe funkcje będą piastować ci podrzędni książęta i kapitanowie w odniesieniu do Godnych? W odniesieniu do nie wybranych?

(35) Kogo przedstawia 4 Moj. 1:49-54; 3:6-9? Jaki typ stanowią? W jakim układzie? Różnym od jakiego zastosowania? Do jakiej klasy będą należeli? Co muszą udowodnić? Jak są zobrazowani w zacytowanym tekście?

(36) Jaki tekst Pisma Świętego będziemy studiować obecnie? Kogo symbolizuje Elimelech? Noemi? Mahalon i Chelijon? Ruta i Orfa? Czego typem jest śmierć Mahalona i Chelijona w ziemi Moabskiej? Pozostanie Orfy w kraju Moabskim? Co uczyniło wielu próbnie usprawiedliwionych wodzów? Do jakiej więc należą klasy? Co zrobili ci, których typem była Ruta?

(37) Co opisują teksty: 1 Król. 10:1-13; 2 Kron. 9:1-12? Czego typ stanowi Królowa z Saby? Gdzie są podane szczegóły? Jak ich przedstawia? Co przedstawia jej orszak? Kto znajduje się w jej orszaku?

(38) Kogo omawiają zacytowane teksty Pisma Świętego? Co robili Netynejczycy? Jakie jest stanowisko tych Netynejczyków, którzy wyszli z niewoli babilońskiej? Z jakich trzech klas składają się po 1954 roku? Którzy z nich są quasi-wybranymi?

(39) Czego dokonali Poświęceni Obozowcy Epifanii w większej mierze niż inni obozowcy? Jak to jest udowodnione? Szczególnie którzy? Komu oni pomagali? W jakiej służbie? Z jakiej klasy pochodzą lojalne jednostki? Kogo łączy najbliższy, najbardziej błogosławiony i życzliwy związek? Gdzie są podane szczegóły?

(40) Co opisuje Ps. 72? Jaki związek ma z tym opisem Jerozolima? Ile jest gór i pagórków w Jerozolimie? Co przedstawiają góry? Co pagórki? A co Ofel?

(41) Od jakich klas są tutaj jasno odróżnione wyższe ziemskie klasy? Jak br. Johnson analizuje „odcinki doliny” Jerozolimy? Co on stwierdza? Co zdaje się być myślą Ps. 72: ? Co pokazuje w. 7?

(42) Jaki tekst będziemy teraz rozważać? Kogo w Biblii przedstawiają panny? Jak to jest dowiedzione? Ile klas po 1954 r. dopełnia jeszcze swoje poświęcenie? Jakie to są klasy? Jak to zdaje się być przedstawione? Co w związku z tym można powiedzieć o Wielkiej Kompanii? Przez kogo reprezentowanej w 60 poddziałach? O Młodocianych Godnych? Przez kogo reprezentowanych w swych 80 poddziałach? O Poświęconych Obozowcach Epifanii? Jak przedstawionych? Nie pozostających w jakich związkach? Jak jest inaczej zobrazowane ich stanowisko? W stosunku do kogo ich stanowisko jest niższe? Kogo w związku z tym przedstawiają lewicy na Dziedzińcu? Co oznacza wyrażenie „bez liczby” dla tych klas? Gdzie są podane szczegóły?

(43) Jakie dwa zastosowania mają „pustynia” i „miejsce leśne” z Iz. 35? Co symbolizują „wody” i „potoki”? Co „miejsce suche”? W jaki sposób rozraduje się symboliczna pustynia? Do czego aluzją jest „chwała Libanu”? Kogo przedstawia góra Karmel? Kogo równina Saronu? Co z nimi się stanie? Wyjaśnij paralelizm hebrajski występujący w 2 wierszu.

(44) Jak 1 Tym. 2:4 i Jer. 31:34 rzucają światło na symboliczną wodę udzieloną symbolicznej pustyni? Przez kogo głównie chwała Buskiego Królestwa i jego sprawiedliwość będzie objawiona? Przez kogo podrzędnie? Co udowadniają zacytowane ustępy? Porównawczo co przedstawia wyniesienie góry Karmel ponad równiną Saronu? Jak to jest dowiedzione?

(45) Między innymi, jakie dwie klasy są symbolizowane oddzielnie w Iz. 41:19? Ile jest zbawionych klas rodzaju ludzkiego? Jak są symbolizowane? Co dowodzi, że Iz. 4:19 i jego kontekst ma Tysiącletnie zastosowanie? Co przedstawiają drzewa cedrowe, akacjowe i mirtowe z Iz. 4:19? W jakiej skali? Co przedstawiają drzewa oliwne, jedliny i sosnowe? W jakiej skali? Czego dokonają te klasy po uzyskaniu

swoich stanowisk Tysiącletnich? Gdzie są podane szczegóły?

(46) Co Neh. 8:15 wymienia? Co to przedstawia? W czym? Wymień je. Gdzie są podane szczegóły? Jakie występują różnice pomiędzy tym układem a przedstawionym w Iz. 41:19?

(47) Co będziemy studiować następnie? Gdzie ten tekst jest wyjaśniony szczegółowo? Co zdaje się być wymienione w tym tekście? Wymień je. Podaj typ w odniesieniu do każdego przypadku. Którzy przedstawiają quasi-wybranych? O jakim pasterzu mówią wiersze 15-17? Do kogo, wierzymy, ten tekst się stosuje? W jakim procesie jego działalności? Z jakim rezultatem? Jakie cztery rzeczy zaniedbał? Jak to jest potwierdzone?

(48) Co rozważymy obecnie?

(49) Czego typ występuje w 2 Moj. 15:1-2? Kiedy rozpoczętego? Kogo tu symbolizuje Mojżesz? Kogo synowie Izraelscy? Ile klas duchowych bierze udział w tym chórze?

(50) Ile klas ziemskich bierze udział w tym chórze? Kogo symbolizuje Maria? Kogo pozostałe niewiasty? Określ quasi - wybranych i nie wybranych. Jakie jest pokrewieństwo w chórze Alleluja? Gdzie są podane szczegóły? Kogo symbolizuje Aaron na Tysiąclecie i Mały Okres? Jako Kto? Kogo Maria przemawiająca jako siostra Aarona?

(51) Co br. Johnson wykażal w E 4, str. 450 i 451? Jak to jest udowodnione? Dlaczego Starożytni Godni są wykluczani z tego obrazu? Dlaczego Młodociani Godni są symbolizowani przez połowę pokolenia Manasesa, której dziedzictwo leżało na wschód od Jordanu? Jakiego, jednak nie powinniśmy wyciągać wniosku w odniesieniu do drugiej połowy pokolenia Manasesa? Co jest przedstawione przez drugą połowę pokolenia Manasesa łącznie z dziewięcioma pokoleniami, które miały swoje dziedzictwo po zachodniej stronie Jordanu? Jak liczba dziesięć potwierdza ten wniosek?

(52) Co br. Johnson później pisał na temat połowy pokolenia Manasesa ze swym dziedzictwem na Wschód od Jordanu? Gdzie to dziedzictwo było usytuowane? Jak to jest udowodnione? Na co w ten sposób zwrócił uwagę? W jakim innym obrazie występuje to samo? Jakie ziemie były dane w dziedzictwo pokoleniom Rubena i Gada? Co one przedstawiają?

(53) Czego typem jest [połowa pokolenia Manasesa, ta która otrzymała dziedzictwo po zachodniej stronie Jordanu? Jakie są cztery powody takiego wniosku? Na co ten typ wskazuje w odniesieniu do pozycji Poświęconych Obozowców Epifanii wobec pozostałych restytucjonistów?

(54) Co opisuje 4 Moj. 26:30-34 i Jozue 17:2-6? Jako różnego od czego? Co obejmowało to dziedzictwo? Co zdaje się przedstawiać mąż Galaad? Gdzie to jest pokazane? Co przedstawia jego sześciu synów? W związku z czym? Zgodnie z czym?

(55) Kto znajdował się wśród członków rodziny Galaada? Gdzie są wymienieni? Co czyni wielu próbnie usprawiedliwionych? Czego nie czyni? Co jednak liczni czynią? I tak stają się członkami jakiej klasy? Ci, którzy .ostatecznie są symbolizowani przez córki Salfaada jakich mają pięć znaków rozpoznawczych? Dlaczego nie są wybitnymi wodzami? Jak to jest udowodnione? Co jeszcze możnaby powiedzieć o tych antytypowych córkach ze wszystkich krajów w skończonym obrazie? Odpowiednio do czego stopniowanych? W jakiej skali? Od czego począwszy? Na czym skończywszy? Jakie są imiona tych córek i ich znaczenie? Co ci wszyscy obozowcy powinni czynić? Co uzyskać? Jak takich traktuje Jehowa?

(56) Jaki inny obraz jest pomocny w zrozumieniu naszego przedmiotu? Jak on się różni od tego w 4 Moj. 32? Jaka jest różnica w dziedzictwie wybranych w odróżnieniu od restytucjonistów w każdym przypadku? Ile jest klas pierwotnych Tysiąclecia? Wymień je. Jakie są ich typy w każdym przypadku? Jaką ostatecznie otrzymują naturę? Jak to jest pokazane w 4 Moj. 18:20, 23, 24? Kogo przedstawiają Izraelci? Co oni otrzymają? Jak to jest pokazane? Czego typem jest rozmieszczenie kapłanów i lewitów (4 Moj. 3:23, 29, 35, 38) jako oddzielnych i różnych od Izraelitów? W której z tych grup można znaleźć quasi-wybranych? Co więc tu mamy?

(57) Jaki jest następny ważny tekst Pisma Świętego? Co oznacza „wielki dom” w typie i antytypie? Jak to jest dowiedzione? Czego typem są „naczynia złote, i srebrne”? Jak to jest udowodnione? Naczynia drewniane i gliniane”? Jakie dwie dodatkowe klasy są zobrazowane w 2 Tym. 2:20? Jak to jest udowodnione? Do jakiego to się odnosi okresu?

(58) Czego nie będzie w zastosowaniu potysiącletnim? Dlaczego nie? Jak to jest udowodnione? Na co wskazał br. Russell w odniesieniu do naczyń „ku żelżywości” w A, str. 226 i 227? W Z 1872? W Z 5493, 5759? W harmonii z tym i innymi świadectwami Biblii, jaki jest układ potysięcietni? Z czego więc składa się Pański wielki dom w tym zastosowaniu?

(59) Dlaczego powyższe biblijne opisy o klasie quasi — wybranych są ważne? Z jakimi klasami jest i będzie związana? Jednakże jak powinno się tę klasę rozważać? Dlaczego?

(60) Jak br. Russell określi! quasi-wybranych w Z 5164, par. 4?

(61) Co br. Johnson często czynił?

(62) Jak quasi - wybrani są określani w E 12, str. 186-188? Jak można o nich mówić, jako o „piątej zbawionej klasie”? Czy to jest sprzeczne z Pismem Świętym nauczającym o czterech wybranych klasach? Dlaczego nie?

(63) Jakie dwie grupy nie poświęconych quasi - wybranych są opisane w E 12, str. 730?

(64) Jak oni są opisani w związku z obozem epifanicznym? Daj przykłady,

(65) Jak oni są opisani w P '41, str. 50?

(66) Co jest o nich (powiedziane w E 15, str. 545-547?

(67) Jak oni są określani w E 4, str. 319? W E 15, str. 535, 717?

(68) Jak „synowie” restytucyjni są opisani w P '26, str. 118, par. 5?

(69) Co te cytaty br. Johnsona pokazują? Do kogo i jakiego okresu stosuje się jego definicja „synów” i „w pewnej mierze wiernych wierzących z okresów poprzedzających Tysiąclecie”? Jaka inna grupa „w pewnej mierze wiernych wierzących” pokrywa się z tą definicją? Z jakich dwóch klas oni pochodzą? Jak możemy ich nazwać? Czy poświęcający się przed restytucją należą do quasi-wybranych? Jakim jednak jest ich stanowisko? Czy do nich stosuje się określenie „w pewnej mierze wierni wierzący”?

(70) Ile tu jest podanych powodów włączenia poświęcających się przed Tysiącleciem do quasi - wybranych? Jeśli quasi - wybrani chcą otrzymać życie wieczne, co muszą zrobić? Kiedy? Czego te zacytowane odnośniki dowodzą? Dlaczego oni nie należą do dziedzica epifanicznego? W jakim stanowisku do przybytku jest ich miejsce? Z kogo składa się obóz epifaniczny? Jak długo będzie czynne tymczasowe usprawiedliwienie? W jakim celu zostało dane? Czy możemy spodziewać się dalszych poświęceń przed rozpoczęciem restytucji?

(71) Kto będzie stanowił obóz tysięcletni? Określ go. Z jakich dwóch ogólnych klas składają się quasi - wybrani? Na ile grup ci quasi-wybrani mogą być podzieleni? Gdzie br. Johnson wymienia niektóre poddziały? Opisz siedem poddziałów składających się z Żydów.

(72) Opisz trzy grupy składające się z pogan.

(73) Jak należy rozumieć „Tysiąclecie” w stwierdzeniu br. Johnsona w P '26, str. 118 i o „synach następnego wieku” będących „w pewnej mierze wiernymi wierzącymi z okresów przed Tysiącleciem”? Dlaczego? Które z tych dziesięciu grup stanowią Poświęconych Obozowców Epifanii? Kiedy oni się poświęcają? Jak powinniśmy reagować na studiowaną Prawdę? jak powinniśmy się z tymi studiami modlić? P '78, 59

NASZE SZESĆDZIESIĄTE ROCZNE SPRAWOZDANIE

(Ciąg dalszy z numeru 302, str. 13, kol. 2, wiersz 7)

PODSUMOWANIE NASZEJ PRACY

od 1 listopada 1977 do 31 października 1978 r.

KORESPONDENCJA

Otrzymań listów i pocztówek.....12.592

Wysłanych listów i pocztówek 12.588

CYRKULACJA LITERATURY

Ochotnicza dystrybucja *Teraźniejszej Prawdy* 210

Prenumerata *Teraźniejszej Prawdy*.....10.195

Ogółem *Teraźniejsza Prawda* 10.405

Ochotnicza dystrybucja *Sztandaru*

Biblijnego i Zwiastuna 17.004

Prenumerata *Sztandaru Biblijnego* 65.114

Ogółem *Sztandar Biblijny i Zwiastun* 82.118

Wykłady Pisma Świętego (oprawa płócienna). 3.230

I Tom (w papierowej oprawie i w

formie broszur) 780

Epifaniczne Wykłady Pisma Świętego

go 636

Foto-Drama Stworzenia 268

Życie -Śmierć -Przyszłość 224

Śpiewniki : : : : : 269

Manny 668

Książki Poematów..... 310

Broszury (Piekło, Spirytyzm, Cienie

Przybytku)..... 1.054

Broszury: Żydowskie Nadzieje i

Perspektywy, Nauki „Św. Jehowy”

i RSV, AI, GT, HUD, PYR, BA

itd..... 5.855

Indeksy..... 67

Inne publikacje, Biblie itd. 1.343

Razem książki i broszury.....14.707

Karty Boskiego Planu, Przybytku i

Piramidy 42

Ochotnicza dystrybucja broszur 170.370

Ulotki 882.075

Listy do osób w żałobie 20.335

SŁUŻBA PIELGRZYMSKA

Pielgrzymów 9

Posiłkowych pielgrzymów..... 74

Ewangelistów..... 69

Przebytych mil 230.642

Zebrań publicznych i półpublicznych 334

Uczestniczących w nich..... 16.040

Zebrań domowych..... 2.956

Uczestniczących w nich..... 37.176

FINANSE

FUNDUSZ OGÓLNY

Przychody

Datki, prenumerata itd. .... \$ 137.284,59

Saldo z ubiegłego roku , ... \$ 710,51

Ogółem przychody ..... \$ 187.995,10

Rozchody

Pielgrzymi, Ewangelici, Konwencje \$ 21.860,50

Biuro, literatura, praca w in-

nych krajach, fundusz amon-

tyzacyjny itd. . . . \$ 164.880,30

Ogółem rozchody ..... \$ 186.749,80

Saldo ogólnego funduszu ..... \$ 1.245,30

FUNDUSZ KSIĄŻKOWY

Przychody

Datki, sprzedaż książek

itd..... \$ 25.815,68

Saldo z ubiegłego roku ..... \$ 13.728,51

Ogółem przychody ..... \$ 39.544,19

Rozchody

Tomy: 2, 3,5 oraz broszurki PYR i BA

itd..... \$ 21.011,00

Saldo funduszu książkowego ..... \$ 18.533,19

STARY TESTAMENT — CZY BYŁ NAPISANY DLA CHRZEŚCIJAN?

„O którym zbawieniu wywiadywali się i badali się prorocy, którzy, o tej łasce, która na was przyjść miała, prorokowali. Badając się, na który albo na jaki czas objawiał Duch Chrystusowy, który w nich był, świadcząc pierwej o utrapieniach, które miały przyjść na Chrystusa, i o wielkiej zate, chwale. Którym objawione jest, iż nie samym sobie, ale nam tem usługiwali”, (1 Piotra 1:10-12).

ZAUWAŻAMY, że wyrażenie „Tak mówi Pan” jest bardzo często używane w Piśmie Świętym Starego Testamentu, a pomimo tego, niektórzy wyznawcy chrześcijaństwa są skłonni lekceważyć to, co tam napisał dla nas Jehowa, będąc pod wrażeniem, że odkąd mamy Nowy Testament z bardziej wyraźnym i jasnym światłem, nie potrzebujemy już dłuższej Pisma Świętego Starego Testamentu. Wierzmy, co większość chrześcijan jednak przyznaje, że chociaż Stary Testament był wielkim błogosławieństwem dla żyjących pod Zakonem i za dni proroków, to większa jego część była napisana przede wszystkim dla dobra poświęconego ludu Pana, który żył podczas Wieku Ewangelii, czyli chrześcijańskiej dyspensacji.

Prorocy przepowiadali sprawy, których sami nie rozumieli, na przykład Danielowi, który miał widzenie sięgające dalekiej przyszłości i który dowiadywał się, co do czasu, powiedziano: „Idź, Danielu! bo zawarte i zapieczętowane są te słowa aż do czasu zamierzonego” (do czasu końca wg Biblii angielskiej), wtedy „wielu będzie biegać tam i z powrotem, a rozmnoży się umiejętność”, a „wszyscy niezbożni nie rozumieją, ale mądrzy rozumieją” (Dan. 12 : 9. 4, 10). Wzrost podróŜowania i wiedzy w naszych czasach wskazuje, że żyjemy w tym „czasie końca”, a „Błogosławieni oni słuŜy, których gdy przyjdzie pan, czujących znajdzie, zaprawdę powiadam wam, iż się przepasze, a posadzi ich za stół, a przechadzając się, będzie im słuŜy” (Łuk. 12:37, porównaj Mat. 24:42-44; 25:13; Obj. 16:15).

Jak wskazano w naszym tekście Apostoł Piotr mówi o prorokach Starego Testamentu, którzy pisali, gdy byli pobudzani Duchem BoŜym, lub mocą, nie rozumiejąc pełnego znaczenia tego, o czym pisali. Oni dowiadywali się i pilnie badali, na który czas albo na jaki czas wskazywał Duch, który w nich był [tj. czy podany im czas był *literalnym* czy też *symbolicznym* czasem.], którym objawiono, iż nie *samym sobie*, ale *nam* [Kościołowi Ewangelii] tym usługiwali. Byli uŜy ci po prostu jako mówcze narzędzia Boga, które nagromadziły skarby mądrości i wiedzy rozwijane i ujawniane podczas Wieku Ewangelii, po trochu w czasie, jako „pokarm na czas słuŜny”, który zsyłany z nieba przez Boskiego Ducha Świętego jest wyjaśniany jako właściwy do wprowadzenia wiernych we wszelką prawdę.

To, że prorocze Pisma Starego Testamentu są wiarygodne, jest poświadczane przez Apostoła w 2 Piotra 1:21: „Albowiem nie z woli ludzkiej [proroctwa Starego Testamentu nie były wy-

rażeniem pragnień ludzkich serc] przyniesione jest niekiedy proroctwo, ale od Ducha Świętego pędzeni będąc [aby mówić] mówili święci BoŜy ludzie”. Duch BoŜy, lub moc, oddziaływał na ich umysły, aby pisali to, co On chciał, aby napisali, chociaż sami nie rozumieli tych głębokich spraw ukrytych w swoich pismach, na co niekiedy sami wskazywali, na przykład u Ezechiela 20 : 49 i u Daniela 8 : 26, 27. Apostoł Paweł wyjaśnia część z tych pism Starego Testamentu, że „napisane są dla napomnienia naszego, na których koniec świata [w języku greckim l.mn.: *wieki*] przyszedł” (1 Kor. 10:11) - koniec, czyli Źniwo Wieku Źydowskiego oraz koniec, czyli Źniwo Wieku Ewangelii (Mat. 13:39). On również oświadcza, że „cokolwiek przedtem napisano, ku naszej nauce napisano, abyśmy przez cierpliwość i przez pociechę Pism nadzieję mieli” (Rzym. 15 : 4). Stary Testament jest wielką skarbnicą, w której Bóg zamknął i zapieczętował szczegóły wielkiej korzyści i wartości dla Swoich dzieci Wieku Ewangelii, zwłaszcza teraz przy końcu Wieku, a Nowy Testament jest tym kluczem, którym zdobywamy dostęp do nich, gdy nadchodzi właściwy czas, aby je zrozumieć.

Na którą część Pisma Świętego powoływał się Jezus, gdy powiedział: „Badajcie się Pism (...) które świadectwo wydawają o mnie” (Jana 5:39)? Z całą pewnością na *Stary* Testament, ponieważ wtedy nie było jeszcze napisane ani jedno słowo *Nowego* Testamentu. Gdy Apostoł Paweł pochwalił bereańczyków, którzy „na każdy dzień rozsądza li Pisma” (Dz. Ap. 17:11), za ich pilne badanie, to do jakiego Pisma się odnosił? Do *Starego* Testamentu. Z jakiego Pisma Świętego Jezus i pierwotni Apostołowie cytowali i do jakiego Pisma Świętego odwoływał się Jezus, gdy mówił „nie może być Pismo skazone” (Jana 10:35)? Odwoływali się do *Starego* Testamentu. A gdy wzbudzony Pan, jako „nieznajomy” szedł i rozmawiał z dwoma mężami w drodze do Emaus, i „począwszy od Mojżesza i od wszystkich proroków, wykladał im wszystkie one Pisma, które o nim napisane były” (Łuk. 24: 7), to co to były za Pisma? Był to *Stary* Testament. Apollos był „moŜnym w Pismach” (Dz. Ap. 18 : 24), którego Testamentu? Gdy Apostoł Paweł odwiedzał Źydów w ich bóżnicach i „kazał im z Pisma” (Dz. Ap. 17:2), jakim Pismem się posłuŜył? Oczywiście *Starym* Testamentem, do którego także się odwołał, gdy spytał króla Agryppę, „Wierzysz (...) prorokom?” (Dz. Ap. 26:27). „i gdy pisał do Tymoteusza, „A iż z dzieciństwa umiesz Pisma Święte, które cię mogą uczynić mądrym ku

zbawieniu przez wiarę, która jest w Chrystusie Jezusie [choć niektórzy współcześni wyznawcy chrześcijaństwa nie chcą zgodzić się z tą ostatnią myślą]” (2 Tym. 3:15). Święty Paweł niewątpliwie odwoływał się tutaj do Pisma *Starego* Testamentu, tak jak w następnym wierszu: „Wszystko Pismo od Boga jest natchnione, i *pożyteczne* ... Aby człowiek Boży był doskonały, ku wszelkiej sprawie dobrej dostatecznie wyćwiczony”.

Jedną z przyczyn niedostatecznego „wyćwiczenia,” przez niektórych ludzi wyznających Boga jest to, że odkładają oni na bok więcej niż dwie trzecie Słowa Bożego, to jest Stary Testament, o którym Święty Paweł mówi, że jest *pożyteczne* dla człowieka Bożego. Apostoł Piotr tak wysoce cenił prorocstwa *Starego* Testamentu, że przeczytał je za lepsze świadectwo, niż swoje własne spostrzeżenia i po opisie przemienienia Jezusa „na onej górze świętej”, które było dane jako świadectwo nadchodzącego królestwa Chrystusa, mówi (2 Piotra 1:19): „I mamy *mocniejszą mowę prorocką*, której pilnując jako świecy w ciemnym miejscu świecącej, dobrze czynicie, ażby dzień oświatnął”. Potwierdza on wypowiedź Świętego Pawła, że prorocstwo jest *pożyteczne* i informuje nas, że będzie dalej pozostawać użyteczne „*ażby dzień oświatnął*”. Stary Testament zawiera w sobie wiele prorocstw, które wypełniają się w naszych dniach, teraz przy końcu Wieku Ewangelii i wiele, które będą się wypełniać w najbliższej przyszłości. A więc jest stosowne dla baczących chrześcijan, stróżów, którzy „nie śpią jako i insi” (1 Tes. 5:6), aby powstali i oczyścili swoje lampy (badali Pismo Święte) i mieli je zapalone. „Słowo twe jest pochodnią nogom moim, a światłością ścieżce mojej” (Ps. 119:105).

Wbrew tym wszystkim świadectwom Nowego Testamentu, niektórzy wyznawcy chrześcijaństwa są skłonni lekceważyć pisma *Starego* Testamentu, stąd w dużym stopniu lub całkowicie są nieświadomi prorocstw i ich przeszłych, obecnych i przyszłych wypełnień świadczących „pierwej o utrapieniach, które miały przyjść na Chrystusa, i o wielkiej zatem chwale” — „o czasach naprawienia wszystkich rzeczy, co był przepowiedział Bóg przez usta wszystkich świętych swoich proroków od wieków” (Dz. Ap. 3:21), gdy przez Nasienie Abrahama będą błogosławione wszystkie narody ziemi (1 Moj. 12:3; 22:18; Gal. 3:8, 16, 29). Właśnie tak jak księżyc odbija wielkie światło słońca i w ten sposób daje nam światło nocą, tak Stary Testament rzuca dużo światła na drogę chrześcijanina w miarę jak w swych doktrynach, przykazaniach, obietnicach, napomnieniach, historiach, prorocत्वach i typach on odbija wielkie światło Nowego Testamentu. Ci, którzy zaniedbują studiowanie *Starego* Testamentu tracą wielkie błogosławieństwo.

Wielu chrześcijan zaniedbuje studiowanie *Starego* Testamentu, ponieważ nie chce uznać jego typów, takich jak przybytek Izraela na puszczy (patrz *Cienie Przybytku*) i związane z nim ofiary i ceremonie, które jak Apostoł Pa-

weł zapewnia nas, były cieniami odpowiednich rzeczy przyszłych (Kol. 2:17; Żyd. 8:5; 10:1). Ten brak uznania *Starego* Testamentu jest spowodowany, po części przynajmniej, faktem, że teraz, tak jak w czasie pierwszego przyjścia Chrystusa, krzyż Chrystusa stał się kamieniem obrażenia i głupstwem dla wielu. Wielu rzekomych sług krzyża nie uznaje jego wartości lub go nie głosi. Przeciwnie, wiele ich nauk zmierza do tego, aby zaprzeczyć i obalić to, że zostaliśmy wykupieni „drogą krwią, jako baranka niewinnego i niepokalanego, Chrystusa” (1 Piotra 1:18, 19), a zastąpić to teorią ewolucji, która zaprzecza biblijnej doktrynie o upadku człowieka i potrzebie odkupienia z niego, twierdząc że wartość Chrystusa dla grzesznika polega *jedynie* na Jego słowach i przykładzie.

W miarę jak na ambonach i w kościelnych ławach światło na okupową ofiarę Jezusa w ten sposób zostaje przyciemniane, to w umysłach słuchających, Stary Testament z jego Prawem Mojżeszowym i ofiarami, symbolizującymi tę okupową ofiarę, musi być usuwany na dalszy plan. Dawniej, gdy patrzyli przez światło Słowa Bożego, to doceniali oświadczenie Apostoła Pawła mówiące, iż ofiary Izraela były zapowiedzią „lepszyc ofiar” za grzech (Żyd. 9:23). Obecnie natomiast odrzucają ten antytyp, okupową ofiarę Chrystusa a antytypową ofiarę za grzech, a zaprzeczając grzechowi pierworodnemu i tym samym wszelkiej potrzebie ofiary za niego odrzucają i uważają typowe ofiary *Starego* Testamentu za bez znaczenia (za wyjątkiem, być może, wartości historycznych) i barbarzyńskie.

SZTANDAR BIBLIJNY opiera się na *całym* Słowie Bożym - zarówno na *Starym* jak i *Nowym* Testamencie. Naszym dążeniem jest nie zaprzeczać któremuś z nich, aby człowiek Boży mógł być *dostatecznie* wyćwiczony, nie tylko częściowo. Nie „wstydzimy się za świadectwo Pana naszego” (2 Tym. 1:8). Zdajemy sobie sprawę, że przez napisane „przykazanie za przykazaniem” i „przepis za przepisem, trochę tu, trochę ówdzie” (Iz. 28:10) i, aby uzyskać właściwą perspektywę i całkowity obraz, musimy dopasować wszystkie ustępy razem i widzieć ich zupełną harmonię. Jeśli używamy tylko pewnych części Słowa Bożego, a pomijamy inne, jesteśmy bliscy otrzymania fałszywego pojęcia o wielkim Boskim planie zbawienia Kościoła i świata (1 Jana 2:2). Jak w układance z klocków dla dzieci: jeden może zobaczyć części zwierzęcia, takie jak kopyta i uszy i pochopnie wnioskować, że to jest koń, drugi może widzieć koniec ogona z kopytami i nazwać to mułem, podczas gdy trzeci, niezadowolony z częściowego obrazu, może dopasować *wszystkie* elementy razem i oto, to jest zebra! Fałszywe doktryny są budowane na podstawie osobistych interpretacji, z góry ustalonych opiniach i częściowym zrozumieniu. Powinniśmy „pilnować nauki” (1 Tym. 4:16), „to najpierw wiedząc, iż żadne prorocत्व Pisma nie jest własnego wykładu” (2 Piotra 1: 20). Naszym dążeniem więc jest zwracać uwagę na całe Słowo Boże, nie dodając i nie odejmując niczego, lecz pilnie je

studiując stawić się Bogu doświadczonym robotnikiem, któryby się nie zawstydził, lecz dobrze rozbraiał Słowo Prawdy (2 Tym. 2:15). Zapraszamy naszych czytelników, aby połączyli się z nami i współpracowali z nami do końca. Niech

Bóg nam wszystkim udzieli błogosławieństwa, gdy w ten sposób będziemy usiłowali poznać i wypełnić Jego świętą wolę we wszystkich sprawach!

BS'56, 2

„DOBRE WYZNANIE” PRZED PIŁATEM

„W nim żadnej winy nie znajduję”. „Chrystus Jezus, który oświadczył przed Ponckim Piłatem dobre wyznanie”.

(Jana 19:4; 1 Tym. 6:13)

W EWANGELII Jana 18:28—19:16 znajduje się opis procesu sądowego Jezusa przed Piłatem, rzymskim władcą Judei, który miał w swoich rękach władzę życia i śmierci. Sanhendrynowi żydowskiemu dozwolono rządzić krajem w zakresie spraw religijnych, według żydowskiego prawa i zwyczaju, lecz nie posiadał on władzy zarządzania publicznymi egzekucjami. Widocznie miał też władzę kamienowania na śmierć za bluźnierstwo (zarzut, na podstawie, którego skazano Jezusa), tak jak w przypadku Szczepana (Dz. Ap. 7:28), i dlatego możemy przypuszczać, że taką władzę posiadał w odniesieniu do Jezusa, lecz jej nie wykonał, ażeby nie wywołać oburzenia ludu na niesprawiedliwość.

Ponadto zupełnie możliwe, że członkowie Sanhendrynu zdawali sobie sprawę z szerokiego wpływu, jaki już wywarły nauki Jezusa i w tym celu pragnęli Jego egzekucję uczynić tak publiczną i tak haniebną jak tylko to było możliwe, aby Jego naśladowcy i On sam zostali zasmuceni i upokorzeni, ponieważ wówczas niewielu chciałoby się przyznać, iż są uczniami Tego, który został publicznie stracony, jako przestępca, skazany przez sędziów tak cywilnych jak i kościelnych. Mieli więc oni nadzieję stłumić w zarodku nowy system religijnej nauki, który, jeśliby był nadal kontynuowany, oczywiście całkowicie obaliłby ich własny wpływ na ludzi. I tak ci złoczyńcy nieświadomie wypełniali te właśnie zarządzenia, które z góry były postanowione przez Boga, a czynili to używając w pełni swej własnej złej woli.

Oficjalne skazanie naszego Pana przed żydowskim Sanhendrynem było dokonane o świcie, pomiędzy godziną piątą a szóstą. Potem natychmiast pośpiecześnie doprowadzono Go na salę sądową Piłata w tym celu, ażeby Go oddać na stracenie w ręce rzymskich żołnierzy w możliwie jak najkrótszym czasie, aby tłumy mogły sobie uświadomić, że Jego sprawa znajduje się poza możliwością ich interwencji. Władcy żydowscy nie mieli żadnego szczególnego powodu, aby podejrzewać, że Piłat w ogóle będzie się wahał zarządzić egzekucję.

Zdaje się, iż Piłat służył z okrucieństwa. Filon mówi o „jego korupcji, jego aktach bezczelności, jego zwyczaju znieważania ludu, jego okrucieństwie, ciągłych mordach dokonywanych na nie osądzonych i nie skazanych ludziach i jego bezustannym i najdotkliwszym bestialstwem wszystkich czasów — człowieku

o najokrutniejszych pasjach, bardzo niemilosierdnym jak i bardzo zawziętym”. Widocznie władcy Żydów często mieli powód apelować do Piłata o miłosierdzie, ale zazwyczaj bez skutku. Wydaje się, że oni z góry zakładali, że gdyby przyprowadzono do niego jakiegoś więźnia z prośbą o egzekucję, to on miałby przyjemność w spełnieniu takiej prośby.

Kiedy czytamy, że te same osoby, które morderczo knowały, by zgładzić Sprawiedliwego, nie weszły do sali sądowej Piłata „aby się nie zmazali”, aby im to nie przeszkodziło w obchodzeniu Baranka Wielkanocnego, to przypominamy sobie słowa naszego Pana do faryzeuszy w Ewangelii Mat. 23:28 („Także i wy z wierzchu zdacie się być ludziom sprawiedliwi; ale wewnątrz pełniście obłudy i nieprawości”). Jak oni byli bezgranicznie konsekwentni i obłudni. Obawiali się, że sala sądowa Piłata, będąca pod jurysdykcją pogan, mogłaby w pewnym stopniu zawierać kwas (symbol grzechu), a nie zdawali sobie sprawy z tego, że rzeczywiste splugawienie grzechem napelniło i zupełnie nasyciło ich własne serca obłudą, złością, złośliwością, nienawiścią, zazdrością, walką itd.

Co za lekcję ma tutaj lud Pański! Powinniśmy bowiem pamiętać, że ci konspiratorzy o skorumpowanych sercach byli rzekomym ludem świętości i kościołem w ich czasach. Chociaż obecnie nikt nie może literalnie ukrzyżować Jezusa i publicznie Go zhańbić, to jednak mamy możliwość hańbić, symbolicznie krzyżować, Jego braci. I obawiamy się, że niektórzy czynią to obecnie z tak wielkim okłamywaniem samego siebie, z jakim to czynili najwyżsi kapłani i faryzeusze, którzy osiągnęli swój cel, w ukrzyżowaniu naszego Pana. Faryzeusze faktycznie nie wiedzieli, co uczynili, tak jak Piotr mówi: „wiem, żeście to z niewiedomości uczynili, jako i książęta wasi” (Dz. Ap. 3:17). I podobnie wszyscy, którzy obecnie nienawidzą albo hańbią wiernych naśladowców Chrystusa są prawdopodobnie nieświadomi tego, co czynią. Mimo to narażają się na Boską dezaprobatę, ponieważ: „Słuchajcie słowa Pańskiego, wy, którzy drżycie na słowo jego. Bracia wasi nienawidzący was, a wyganiający was dla imienia mego, mówią: Niech się okaże sława Pańska. Okażeć się zaiste ku pocieszeniu waszej; ale oni pohańbieni będą” (Iz. 66:5). Niech zatem każdy z nas strzeże i chroni swego serca, z którego żywot pochodzi (Przyp. Sal. 4:23).

Gdyby serca tych faryzeuszy były we właś-

ciwym stanie, pełne miłości, sprawiedliwości i prawdy, oceniające to „cokolwiek jest prawdziwego, cokolwiek poczciwego, cokolwiek sprawiedliwego,, cokolwiek czystego, cokolwiek przyjemnego, cokolwiek chwalebnego” (Filip. 4:8), to nie mogły by popełnić błędu odrzucenia i ukrzyżowania Baranka Bożego. Podobnie ci, którzy mają ducha miłości do braci będą powstrzymani, aby w jakikolwiek sposób nie stać się ich prześladowcami. Tylko tacy mogą właściwie spożywać antytypowego Baranka Wielkanocnego.

PROCES JEZUSA PRZED PIŁATEM

Rządca rzymski, wiedząc o szczególnym zwyczaju Żydów odnoszącym się do okresu ich Wielkanocy, dostosował się do ich teorii, usiadł na swojej stolicy na zewnątrz sali sądowej, na podwyższonym miejscu dziedzińca zwanym Litostrotos. Jezus został wezwany na to podium w celu przesłuchania, podczas gdy Żydzi, stojący na zewnątrz tego placu, poza tym nieuświęconym miejscem, podawali Piłatowi do wiadomości swoje oskarżenia. Oni oczywiście spodziewali się, że samo tylko przedstawienie Jezusa, jako więźnia w celu ukrzyżowania będzie wystarczające. „Widocznie nawet nie spodziewali się, że będzie się od nich wymagać oskarżenia, stąd też ich odpowiedź: „Być ten nie był złączyńcą, tedybyśmy go nie podali”.

Niektórzy sugerowali, zgodnie z charakterem Piłata i jego prawdopodobnym brakiem poszanowania dla faryzeuszy, że jego pytanie raczej brzmiało: „Jakie oskarżenia wy wnosicie przeciwko *Niemu*”!, jak gdyby tym dał do zrozumienia, że właściwie Jezus miał podstawy do wystąpienia z oskarżeniem przeciwko faryzeuszom, co oczywiście miało miejsce. Niewątpliwie ten zatwardziały Rzymianin stał się znawcą w odczytywaniu ludzkiego charakteru i z łatwością dostrzegał, że w wyrazie twarzy naszego Pana nie było żadnych cech przestępczych a wiele ich było u Jego oskarżycieli.

Ku zdziwieniu kapłanów i faryzeuszy Piłat ponownie odwrócił Jezusa do nich mówiąc, że zasadniczo to jest jakaś mało ważna religijna kłótnia, z którą ja nie mam nic do czynienia: weźcie więźnia i postąpcie z Nim według waszych praw i zwyczajów — wtrąćcie Go do więzienia, albo skażcie Go na ubiczowanie, lub uczynicie cokolwiek uważacie za właściwe według waszego prawa. Lecz prześladowcy naszego Pana pragnący Jego śmierci, objawili rzeczywisty stan swych serc mówiąc: „Nam się nie godzi zabijać nikogo”.

Piłat, chociaż był surowy, okrutny i niemilosierny, zdał sobie sprawę z faktycznej sytuacji — że to winni usiłowali skazać na śmierć niewinnego. Ażeby więc mieć lepszą sposobność do spokojnego przemyślenia, a także usłyszenia co Jezus powie w Swej własnej obronie, Piłat pozostawił Żydów i zawołał Jezusa do siebie na salę sądową, gdzie prowadzili rozmowę. W osobistym wyglądzie naszego Pana musiało być coś bardzo uderzającego, co spowo-

dowało, że Piłat przez chwilę rozważał możliwość odrzucenia żądań żydowskiego sądu, czyli Sanhendrynu. Bo chociaż miał w swoich rękach zupełną władzę życia i śmierci, to jednak jego pierwszym obowiązkiem ciężącym nad nim było utrzymać pokój i spokój w czasie swego panowania, a to oznaczało, że przynajmniej w sposób ogólny musiał stanąć po stronie ludu, zwłaszcza wtedy, gdy ten ostatni zawierał w sobie wodzów tej prowincji, a w szczególności, gdy ci wodzowie żądali stracenia tego, którego oskarżyli, jako burzyciela pokoju.

Położenie Piłata pod wieloma względami było delikatne. On musiał zadowolić rząd w Rzymie i musiał unikać niepotrzebnych sporów z lokalnymi władzami, które w tym przypadku były tak jawnie zdecydowane, że raczej spowodowałyby ogólne rozruchy, aniżeli dopuściły do tego, by ich zły plan zawiódł. Faktem jest, że sześć lat później ci ludzie posłali do cesarza rzymskiego takie oskarżenia przeciw Piłatowi, jakie zapewniły usunięcie Go.

„TYŻEŚ JEST KRÓL ŻYDOWSKI”?

Gdy Piłat był sam z Jezusem, to Go zapytał: „Tyżeś jest król Żydowski”? Żydzi nie złożyli takiego oskarżenia przeciwko Jezusowi, nawet nie chcieli uznać tego Galilejczyka jako Króla Żydowskiego ani, aby jako taki został uznany przez kogokolwiek. Jak dotąd tylko oskarżali, że Jezus był złączyńcą, powstańcem, którego śmierć była konieczną, aby naród miał pokój. Dlatego wydaje się, że Piłat z pewnych źródeł już słyszał o wjeździe Jezusa na ośleciu do Jeruzalemu i o obwołaniu Go przez lud kilka dni przedtem synem Dawida. Że to nie było częścią oskarżenia Żydów zdaje się być oczywiste z odpowiedzi naszego Pana skierowanej do Piłata: „A samże to od siebie mówisz, czylić insi powiedzieli o mnie”? Czy ty jesteś zainteresowanym pytającym się o prawdę na ten temat, czy tylko pytasz o sprawę, o której już słyszałeś?

Odpowiedź Piłata „Azajem ja Żyd”? była równoznaczna z wyrażeniem: „Cóż ja wiem o waszych żydowskich nadziejach i oczekiwaniach? Ja jestem rządcą rzymskim, a jeśli ty jesteś królem, to twój własny naród i jego główni przedstawiciele wydali mi ciebie. Jeśli jesteś ich królem, to co takiego uczyniłeś, że twoi poddani stali się tak zdradzieckimi wobec ciebie? Widocznie w wykonywaniu twojej władzy nie ma wielkiego niebezpieczeństwa dla imperium rzymskiego. Ty jesteś łagodny, szlachetny, pokorny, nie stawiający oporu, a twój lud wykrzykuje przeciwko tobie. Królu Żydów wyjaśnij tę osobliwą sytuację”!

Wówczas Jezus wyjaśnił, że Jego Królestwo nie należy do tego porządku rzeczy, bo inaczej miałby sług walczących i broniących Go i nie byłby, tak jak jest obecnie, na łasce Swoich wrogów i że Jego Królestwo jeszcze się nie zaczęło. Piłat zdziwiony i być może w pewnym stopniu współczując z wielkim władcą znajdującym się w tak upokarzających warunkach zapytuje: „Czy wobec tego twierdzisz, że ty jesteś królem”? Nasz Pan odpowiada: „Ty po-

wiadasz”, to znaczy „Twoja wypowiedź jest właściwa. Ja jestem Królem”. „Jam się na to narodził, i na tom przyszedł na świat, abym świadectwo wydał prawdzie; wszelki, który jest z prawdy, słucha głosu mego”.

To było tym dobrym wyznaniem naszego Pana świadczonym przed Ponckim Piłatem, do którego odnosi się Apostoł (1 Tym. 6:13). On przyznał się do Swojej królewskości i jej Boskiego autorytetu. Nie powinniśmy się dziwić, że Piłat nie dowierzał twierdzeniom naszego Pana dotyczącym Jego królewskości i że prawdopodobnie uznał Go za fanatyka. Powinniśmy raczej pamiętać, że zaledwie kilku z tych, co słyszeli o Jezusie uznali prawdę tego oświadczenia, że On jest *królem*. Niewielu natomiast, nawet wśród wyznających Chrześcijan, rozpoznaje królewski urząd naszego Pana!

CHRYSTUS—KAPŁAN I KRÓL

Wielu z tych, co rozumie, że Jezus był istotnie mężem boleści, zapoznanym ze smutkiem i niektórzy z tych co zdają sobie sprawę z tego, że On umarł za nasze grzechy, nigdy dotąd nie zrozumieli, że On odkupuje nie tylko człowieka ale i imperium pierwotnie dane pierwszemu Adamowi. Wielu z tych, którzy mogą zrozumieć naszego Pana w urzędzie kapłana, omieszkalo uświadomić sobie, że On jest również przyszłym królem i że w ciągu Wieku Tysiąclecia będzie kapłanem na Swoim *tronie* „według porządku Melchizedekowego” (Żyd. 5:5, 6), a Jego Kościół i Oblubienica połączona z Nim będzie miała udział w obu Jego urzędach, w kapłańskim i królewskim.

Urząd kapłański świadczy o miłosierdziu, przebaczeniu i łasce pomocy, lecz urząd królewski nie jest wcale mniej istotny do zbawienia świata - ludzie muszą być wyzwoleni z niewoli grzechu i śmierci - który musi być rządzony łaską żelazną w tym celu, aby był rozwinięty i przystosowany do życia wiecznego. Całość tej pracy należy do Tego, który odkupił nas Swą własną drogocenną krwią. Dobrze jest jeżeli pamiętamy, że wielka część przypowieści naszego Pana odnosiła się do tego Królestwa w jego różnych stadiach, obecnie zarodkowym, lecz wkrótce ustanowionym w pełni mocy i autorytetu w celu obalenia złego i zaprowadzenia wiecznej sprawiedliwości.

WYDAWANIE ŚWIADECTWA PRAWDZIE

To Królestwo będzie Królestwem prawdy, sprawiedliwości i miłości, dążącym do dobra swoich poddanych. Misją naszego Pana podczas pierwszej obecności było założenie fundamentu tego Królestwa przez wydawanie świadectwa Prawdzie — tej prawdzie, że Bóg jest sprawiedliwym i miłującym i chętnym przyjąć z powrotem do harmonii ze Sobą wszystkich, którzy miłują prawdę i sprawiedliwość. Wierność Prawdzie była tym czynnikiem, który sprowadził na naszego Pana opozycję tych, którzy byli zaślepieni przez przeciwnika; wobec tego Jego oświadczenie, że przyszedł po to, aby dać świadectwo Prawdzie jest krótkim oznajmieniem o Jego misji. Wydawanie przez

Niego świadectwa Prawdzie kosztowało Go własne życie a oddawanie tego życia w obronie Prawdy było tym, co stanowiło cenę odkupienia.

Podobnie wszyscy naśladowcy Pana powinni wydawać świadectwo Prawdzie — prawdzie odnoszącej się do Boskiego charakteru i planu — zarysom, tego planu wykonanym podczas pierwszej obecności Pana w odkupieniu świata i jego zarysom, które jeszcze będą wykonane podczas Jego wtórej obecności w wyzwoleniu świata z niewoli grzechu i zepsucia. Takim jest wydawanie świadectwa Prawdzie, które wszystkich prawdziwych naśladowców Jezusa kosztuje ich własne życie położone w przedstawianiu samych siebie ofiarami żywymi, świętymi i przyjemnymi Bogu przez Jezusa Chrystusa. Niech każdy, kto ma nadzieję mieć udział w Królestwie z Księciem Pokoju, wydaje świadectwo Prawdzie — dobre wyznanie dotyczące jego fundamentu i nadbudowy w chwale.

Bardzo krótkie przemówienie na ten temat zupełnie wystarczało Piłatowi. On wcale nie miał chęci wejść w teologiczną dyskusję, która mogłaby tylko ujemnie odbić się na jego własnej przeszłości. Rozmowę przerwał nagle, mówiąc: „Cóż jest prawda?” — jak gdyby chciał powiedzieć: Któż jest prawdziwy? Gdzie można znaleźć bezwzględną sprawiedliwość, absolutną prawdę, prawdziwą uczciwość? I nie czekając na odpowiedź pozostawił Jezusa w sali sądowej, udał się na podium i zwrócił się do oczekujących członków Sanhendrynu i tłumu ich sług i pochlebców, których oni przyprowadzili z sobą, aby dać dowód powszechnego wzburzenia.

Piłat ogłosił swoją decyzję: „Ja w nim żadnej winy nie znajduję”. Wówczas Żydzi obawiając się, że ich ofiara jest bliska ocalenia zaczęli myśleć o zarzutach, jakie powinny być sformułowane. Nie wspominali o zarzucie bluźnierstwa, na podstawie, którego sami fałszywie skazali Jezusa, ponieważ to w ogóle nie byłoby przestępstwem w oczach rzymskiego starosty. Natomiast sformułowali trzy zarzuty, a mianowicie: (1) bunt — agitowanie ludzi przeciw istniejącemu porządkowi rzeczy, (2) przeszkadzanie przez Niego w zbieraniu podatków, nauczanie ludu, że niewłaściwym jest płacenie obcej władzy daniny pieniężnej i (3) twierdzenie, iż On jest królem — Łuk. 23:2.

JEZUS POSŁANY DO HERODA

Lecz teraz Piłat dowiedział się, że Galilea była ojczyzną Jezusa i głównym terenem Jego służby, sądził więc, że uwolni się przez odesłanie całej sprawy do Heroda, który miał nadzór nad prowincją Galilei i był wówczas w Jeruzalemie w niezbyt oddalonym pałacu. Był to ten Herod, który spowodował śmierć Jana Chrzciciela. Łukasz (23:8) mówi nam, że Herod był bardzo uradowany, gdy zobaczył Jezusa, ponieważ wiele słyszał o Nim i spodziewał się także zobaczyć jakiś cud uczyniony przez Niego. Herod zadawał naszemu Panu wiele pytań, lecz nie otrzymał żadnej odpowiedzi, podczas

gdy najwyżsi kapłani i nauczeni w piśmie, widząc że Jezus niczemu nie zaprzecza, stawali się coraz gwałtowniejszymi w swoich oskarżeniach i tak nie zostali wezwani do udowodnienia swoich zarzutów.

Herod bez wątpienia był urażony i rozczarowany zachowaniem się naszego Pana. Nie mogąc doczekać się z Jego strony spodziewanego cudu, urządził sobie wraz ze swoją strażą rozrywkę, kpiąc z twierdzeń Jezusa o Jego godności i królestwie.

JEZUS ODEŚLANY DO PIŁATA

Herod pragnąc odwzajemnić się Piłatowi uprzejmością i być może z pewnym niewielkim wyrzutem sumienia związanym ze ścięciem Jana Chrzciciela, pozbył się odpowiedzialności w tej sprawie przez odesłanie naszego Pana do Piłata. Po powrocie naszego Pana na salę sądową Piłata, ten ostatni widocznie w końcowym wysiłku uspokojenia Żydów w celu zachowania spokoju w kraju i wypuszczenia jednak tego, którego rozpoznał bezspornie, jako niewinnego, ogłosił, że biorąc pod uwagę wrzask przeciw Jezusowi skazał Go na ubiczowanie, chociaż nie znalazł w Nim żadnej winy.

Piłat oczywiście spodziewał się, że przez nałożenie kary biczowania (chłosty) i wynikające stąd upokorzenie zostanie zaspokojony duch złości w oskarżycielach Jezusa i że spokojnie zgodzą się na Jego wypuszczenie. Biczowanie było widocznie dokonane przez rzymskich żołnierzy, w którymś ze środkowych pokoi. Prawdopodobnie z całkowitym zezwoleniem Piłata włożono na naszego Pana wzgardzoną szatę królewską i koronę cierniową. To postępowanie dostarczyło oczywiście nie współczującym żołnierzom zabawy, a tyle hańby i wzgardy zrzuconej na naszego Pana mogło przynajmniej zadowolić Jego prześladowców, jeśli nie obudzić współczucia.

Działając zgodnie z tą myślą Piłat znowu wyszedł do Żydów i rozkazał wyprowadzić też naszego Pana słabego, wyczerpanego i wyglądającego żałośnie po ciężkich doświadczeniach nocy uzupełnionych bolesnym i osłabiającym wpływem doznanego przed chwilą biczowania. W Swojej koronie cierniowej i w poplamionej purpurowej szacie musiał mieć wygląd godny politowania a jednak szlachetne rysy Jego doskonałego człowieczeństwa musiały być uderzające i bez wątpienia nasuwały na myśl słowa Piłata, które od tego czasu odbijały się echem przez stulecia: „Oto człowiek”. (Jana 19:5).

Piłat widocznie był pod silnym wrażeniem osobowości naszego Pana. Nigdy przedtem nie widział tak wspaniałej jednostki z rodzaju ludzkiego. Jezus był takim, że każdy naród mógł z przyjemnością oddać Mu chwałę, jako swemu królowi. Widocznie Piłat spodziewał się, że to wywrze pewne wrażenie na krzyczącym tłumie oskarżającym Jezusa. Lecz pomylił się. Krzyczeli coraz bardziej i więcej: „Ukrzyżuj, ukrzyżuj Go”! W międzyczasie żona Piłata dowiedziała się o sądzie Jezusa i posłała do

Piłata wiadomość o swoim śnie radząc mu, aby nie miał żadnego udziału w wyrządzeniu krzywdy temu sprawiedliwemu człowiekowi (Mat. 27:19).

ODPOWIEDZIALNOŚĆ ZA ŚMIERĆ NASZEGO PANA

Piłat bezpośrednio powiedział do Żydów: „Weźmijcież go wy, a ukrzyżujcie; jeśli takie jest wasze prawo”. Ale chociaż w ten sposób faryzeusze zostali zapewnieni, że starosta rzymski nie będzie ingerował w tę sprawę, to jednak wahali się z przyjęciem tej propozycji. Oni bardziej woleli, aby ukrzyżowanie pozostało w rękach rzymskiego starosty i jego żołnierzy, ażeby przyjaciele Jezusa i pospólstwo, które On uzdrawiał i nauczał nie przyszło Mu z pomocą i nie przewyciężyło ich. Dlatego odpowiedzieli Piłatowi, że według ich prawa Jezus powinien umrzeć, ponieważ On uważał Siebie za Syna Bożego. Usiłując podtrzymać swoje postępowanie przekręcili prawdę, ponieważ Zakon nie wyznaczał śmierci, jako kary za twierdzenie, że się jest Synem Boga. Gdyby nasz Pan twierdził, że jest Ojcem, to podlegałby wyrokowi kary śmierci za bluźnierstwo, lecz takiej kary nie było, ani to nie było bluźnierstwem, nazywanie samego Siebie Synem Bożym, jak to On czynił, Syn Boga.

Gdy Piłat o tym usłyszał był jeszcze bardziej zaniepokojony. Cechy Jezusa same z siebie wywarły głębokie wrażenie, ale jeśli ktoś posiadający takie cechy przypisywał sobie pokrewieństwo z Bogiem, to oczywiście były pewne podstawy do obawy. Piłat w dalszym ciągu przeciwstawiał się żydowskiej wrzawie i starał się uwolnić naszego Pana. Wówczas Żydzi, chwytając się ostatniego środka przez skojarzenie, zagrozili Piłatowi krzycząc: „Jeśli go wypuścisz, nie jesteś przyjacielem cesarskim; każdy bowiem, co się królem czyni, sprzeciwia się Cesarzowi”.

W ten sposób dali do zrozumienia, że jeżeli Piłat udaremni ich zamiary i odmówi ukrzyżowania Jezusa, tak jak tego żądali, to oni przedstawią go w raporcie do Cesarza jako nieprzyjaciela imperium, jako pomocnika osób buntowniczych i opiekuna rywalizujących królów w cesarstwie. Piłat nie mógł sprzeciwić się temu argumentowi i umył swoje ręce w obecności pospólstwa, mówiąc przez ten czyn, a także słowami: „Ja nie jestem winien krwi tego sprawiedliwego; wy to ujrzyście”. A Żydzi wówczas zawołali: „Krew Jego na nas i na dziatki nasze” i Piłat wydał Go, aby był ukrzyżowany (Mat. 27:24, 25).

Nie należymy do tych, którzy potępiają Piłata. Był on sługą cesarstwa zobowiązanym do czynienia wszystkiego, co było uzasadnione, aby zachować spokój na podległych mu terytoriach. Tylko od jasno oświeconego i całkowicie poświęconego świętego, można było spodziewać się uczynienia czegoś więcej, aniżeli uczynił Piłat w celu uwolnienia Jezusa. Nasz Pan bynajmniej nie dał do zrozumienia, że wina

jest po stronie Piłata. Ta odpowiedzialność została przyjęta przez Żydów i niewątpliwie kara za nią ciężko dotknęła ich i ich dzieci w ciągu minionych ponad dziewiętnastu stuleciach, a nawet jeszcze dotąd ich kielich udręczenia nie został w zupełności napełniony.

„Ucisk Jakuba” nie będzie wcale mało znaczącym w tym czasie wielkiego ucisku, w którym obecnie żyjemy. Ale dziękujemy Bogu w ich imieniu, że ich wyzwolenie jest blisko

CHRYSTUS: JEGO OKUP

(ciąg dalszy z *Ter. Pr. nr 300*)

A TAKI te były również pośrednie w postaci sekciarskich doktryn, przedstawianych przez ich rzeczników, które logicznie zaprzeczają jej, to jest ludzka nieśmiertelność, wieczne męki, wyznaniowa trójca, absolutne przeznaczenie jednostek, msza itd. Była atakowana przez pomniejszanie jej znaczenia i zasięgu, ograniczono jej cele do stosunkowo niewielu, jak to uczynili kalwińscy, a także atakowano ją przez przesadne zastosowanie przypisując jej wieczne uniwersalne zbawienie, jak to uczynili uniwersaliści i nadal czynią. Prawda odrzuca wszelkie takie ataki, tak niewierzących, jak i błędnie wierzących. Przedstawiamy ją z bibliją dokładnością i rozumnością a ona sama przez się odrzuca stanowisko zarówno niewierzących, jak i błędnie wierzących, ponieważ gdy jest przedstawiona, jako serce Boskiego planu wieków z pewnością odpiera je przez swą logiczną zgodność, rozumność, konieczność i praktyczność z każdego punktu widzenia jest ona logicznie zgodna, na przykład sama z sobą, ze wszystkimi biblijnymi ustępami i doktrynami, z Boskim charakterem, z dwiema ofiarami za grzech, z faktami i z celami Boskiego planu. Jest ona rozumna, wśród innych punktów widzenia, ponieważ stanowi zupełne antidotum różnych rodzajów zła, jakie Adam sprowadził na samego siebie i swój ród. Ona rozwiązuje zagadnienie dotyczące przyczyny dozwoleństwa złego i harmonizuje wszystkie nauki Boskiego Słowa. Jest konieczna, ponieważ grzech, a w konsekwencji przekleństwo i śmierć, spoczywają na Adamie i na jego rodzie. Wreszcie jest praktyczna, ponieważ jest dokładnie przystosowana do grzechu Adama, przekleństwa i śmierci, jako ich unicestwiający przeciwieństwo.

Traktując przelotnie bezpośrednie ataki na nią ze strony niewiernych, jak również ataki pośrednie nieodłącznie związane z systemem rzymskim i przeważnie z tak zwanymi ortodoksyjnymi systemami protestanckimi, zbijemy dwie teorie stanowiące pośrednie ataki na nią: kalwińską teorię ograniczonego okupu pomniejszającą ją i teorię uniwersalistyczną powszechnego zbawienia traktującą przesadnie tę doktrynę. Następnie przedstawimy prawdę, jako złoty środek między tymi dwoma systemami błędu, w poglądzie o odpowiedniej cenie, która gwarantuje korzystną sposobność zdobycia

i także wszystkich innych ze wzdychającego stworzenia. Jak błogosławioną jest ta myśl, że wtedy, gdy oni będą patrzeć na Tego, którego przebodli i będą płakać z powodu Niego, nie będą to łzy beznadziejnego smutku, bo Pan „wyleje na nich ducha łaski i modlitw ... i płakać będą nad Nim, jako gorzko płacząc nad pierworodnym” (Zach. 12:10).

B.S. '75, 18—20

wiecznego zbawienia, tak przez wybranych jak i niewybranych, lecz zapewnia wieczne zbawienie tylko tym z wybranych i niewybranych, którzy wiernie używają jej w harmonii z ustalonymi przez Boga warunkami zbawienia Kalwinizm naucza trzech wielkich błędów przeciwnych okupowi: (1) Boska miłość dla celów zbawienia ograniczona jest do wybranych; (2) Chrystus umarł tylko za wybranych i (3) Duch pracuje dla zbawienia tylko wybranych. Kalwinizm także błędzi mieszając przeznaczenie i wybór twierdząc, że Bóg przed założeniem świata wybrał nielicznych ze straconego rodzaju ludzkiego, przeznaczając ich z góry do życia wiecznego i w odpowiednim czasie stosuje nieodpartą łaskę dla ich nawrócenia i niezmienną, nieodpartą łaskę dla ich zachowania do wiecznego życia. Niektórzy kalwińscy uczą, że Bóg naprzód wyznaczył upadek wśród aniołów i ludzi włączając wszystko od pojawienia się grzechu (supralapsarianie), inni - że On naprzód wyznaczył nie ich upadek, lecz wszystkie rzeczy począwszy od ich upadku (sublapsarianie). Poglądem Prawdy jest, że przeznaczenie, które wystąpiło przed założeniem świata jest ograniczone do zarysów planu Bożego, jednakże w ogóle nie obejmuje przeznaczenia jednostek, i że wybór lub selekcja jednostek, działający od upadku, szczególnie podczas Wieku Ewangelii, rozpoczyna działalność w powołaniu jednostek. W ten sposób przeznaczenie przed założeniem świata niezmiennie wytyczyło plan zbawienia — ktokolwiek zechce może z niego skorzystać z rodzaju ludzkiego — zakładając, że będzie odkupiciel, wyznaczając, że zbawienie będzie operowało na rzecz reagujących wybranych i niewybranych, że dla klasy wierzących będzie dany przywilej wyboru po upadku a przed Tysiącleciem i że niewybranym, umarłym i żywym, będzie dana sposobność zbawienia w Tysiącleciu bez przeznaczenia jednostek, ponieważ przeznaczenie ograniczone jest do klas, jako zarysów Boskiego planu i nie obejmuje jednostek. Biblijna predestynacja może być zilustrowana przez odpowiednie zarządzenia wyrażone w wydanej przez Kongres (USA) ustawie poborowej dotyczącej tworzenia sił zbrojnych. Ona z góry określa, że mają być siły zbrojne i mają składać się z pewnych grup o określonych kwalifikacjach i organizacjach, lecz nie dokonuje wyboru żoł-

nierzy. Wybór jest ilustrowany przez selekcję sił zbrojnych, składających się z pewnych grup, kwalifikacji i organizacji, dokonywaną po wydaniu ustawy określającej, że mają być takie siły zbrojne, których selekcja ma wykonać wytyczne ustawy zawierającej postanowienia do (tyczące sił zbrojnych). W ten sposób wydanie ustawy ilustruje predestynację a wybór sił zbrojnych potem, jako jednostek, ilustruje wybór.

Najpierw, jako przeciwstawienie ograniczaniu przez kalwinizm Boskiej miłości, Chrystusowego okupu i działania Ducha w celu zbawienia tylko wybranych, będzie dany dowód, że Boska miłość, okup Chrystusa i działanie Ducha w celu zbawienia są dla korzyści całego rodzaju ludzkiego: (1) Boska miłość i zaopatrzenie na korzyść każdego w celu zbawienia; (2) śmierć Jezusa na korzyść każdego w celu zbawienia; oraz (3) dzieło Ducha na korzyść każdego w celu zbawienia. Liczne ustępy Pisma Świętego udowadniają te trzy twierdzenia. Rozważmy pokrótce główne z nich w odniesieniu do każdego z tych trzech punktów: (1) Boska miłość i zaopatrzenie na korzyść każdego w celu zbawienia. Tak Bóg umiłował świat, że dał Swego Syna w celu jego zbawienia (Jana 3:16, 17). Zaleca Swą miłość do rodzaju ludzkiego przez danie Chrystusa, aby umarł za niepobożnych (Rzym. 5:6-8). Miłość pobudza Go do postanowienia, aby zbawić wszystkich ludzi od wyroku Adamowego i przyprowadzić ich do dokładnej znajomości Prawdy (1 Tym. 2 : 4). W taki sposób z miłości jest, Zbawicielem wszystkich ludzi od tego wyroku (1 Tym. 4:10). Ta miłość jest tą łaską Boga, która „okazała się, przynosząc zbawienie wszystkim ludziom” (Tyt. 2:11; cytuje się literalne tłumaczenie). Jego miłość do wszystkich w celu zbawienia wyraziła się daniem Chrystusa, aby umarł za ludzkość, jak czytamy w Tyt. 3:4: „okazała się dobroć i miłość ku ludziom zbawiciela naszego Boga”. Zapewne, te i liczne inne ustępy, uczą, że Bóg miłuje wszystkich ludzi w celu zbawienia i czyni zaopatrzenie do realizacji tego zbawienia.

(2) Obecnie podamy niektóre ustępy dowodzące, że Chrystus umarł za wszystkich ludzi w celu zbawienia: śmierć naszego Pana za cały grzeszny rodzaj jest opisana najbardziej graficznie i proroczo u Iz. 53:4-12. On jest Barankiem Bożym, który gładzi grzech świata [grzech Adama, w którym uczestniczy cały rodzaj ludzki]; (Jana 1: 29). Jezus powiedział, że jeśli będzie przybity do krzyża za grzech człowieka, to łaskawie przyciągnie do Siebie wszystkich ludzi (Jana 12:32, 33). Jak grzech Adama i nieposłuszeństwo sprowadziły grzech i nieposłuszeństwo na wszystkich ludzi, tak posłuszeństwo Chrystusa i sprawiedliwość sprowadzą zniesienie tego grzechu i śmierci w celu umożliwienia wszystkim osiągnięcia prawa do życia (Rzym. 5:18, 19). Jezus złożył okup za wszystkich ludzi, co stanowi Go Pośrednikiem dla wszystkich ludzi (1 Tym. 2:5, 6). Przez miłość i łaskę Bożą skosztował śmierci za każdego człowieka i w tym celu musiał być uczynio-

ny odpowiednią ceną w stosunku do Adama. (Żyd. 2:7-9). Jest On zadośćuczynieniem Boskiej sprawiedliwości, nie tylko za grzechy Kościoła, lecz także za grzechy świata (1 Jana 2:2).

(3) Działanie Ducha w celu zbawienia rozszerzy się w Tysiącleciu bez wyjątku na wszystkich nie wybranych z rasy Adama, tak jak obecnie rozciąga się na wybranych, jako wynik miłości Boga, który dał Chrystusa na okup za wszystkich ludzi, oraz jako wynik śmierci Chrystusa za wszystkich ludzi. Naprawdę bardzo dużo tekstów Pisma Świętego naucza tej myśli. Zacytujemy z nich stosunkowo niewiele: Chrystus, jako nasienie Abrahama, w wykonywaniu tysiącletniego dzieła Ducha będzie błogosławił w celach zbawienia wszystkie rodziny, pokolenia i narody ziemi (1 Moj. 12:3; 18:18; 22:18; Gal. 3:16, 29), Bóg na prośbę Chrystusa w czasie Tysiąclecia, da Mu narody i granice ziemi [całą ludzkość] jako Jego dziedzictwo i osiadłość (Ps. 2:8). Wszystkie granice ziemi, wszystkie pokolenia narodów i wszyscy zstępujący w proch [wszyscy zmarli śmiercią Adamową] nawrócą się do Pana, będą Go czcić i kłaniać się przed Nim (22:28-30) Bóg stworzył wszystkie narody, niektóre z nich już nie istnieją, a jednak one wszystkie będą Go czcić i wielbić podczas Tysiąclecia. Bóg wszystkim objawi Swój plan, który cały świat będzie oglądał (98:2, 3). Wszystkie narody staną się częściami Królestwa Bożego (Iz. 2:2), ponieważ wiedza o Bogu będzie głęboka jak morze i szeroka jak świat, a wszystkie narody będą szukać Chrystusa (11:9, 10). Królestwo zniszczy wszelki skutek przekleństwa i uszczęśliwi wszystkich, niektórych jedynie na krótko (25:6-9). Wszyscy nie wybrani, błądzący bez Prawdy Bożej, ujrzą ją jasno i wyraźnie (29:18, 24). Wszystkie ślepe oczy i głuche uszy zrozumienia ujrzą i ocenią Prawdę; moralnie chromi uczynią prędko postęp na drodze świętej a odkupieni Pańscy (dał Siebie na okup za wszystkich ludzi) nawrócą się z grobu doznając radości Królestwa, natomiast smutki spowodowane przekleństwem zostaną usunięte (35:5, 6, 10) Wszelkie ciało ujrzy [doświadczy] zbawienie od wyroku śmierci, które będzie dziełem Boga (40:5). Wszyscy niewybrani doznają tak głębokiego wrażenia, że zgodnie z obietnicą związaną przysięgą wszyscy oni poświęcą się na jakiś czas, chociaż niektórzy później odpadną (45:22, 23; Iz. 26:9, 10). Wszyscy, w wyniku objawienia przez Boga Chrystusa całemu światu, jasno pojmą Boskie dzieło zbawienia (52:10). Naprawdę, wszyscy, od najmniejszego do największego poznają Pana (Jer. 31: 34), ponieważ Bóg przygotował zbawienie, jako radość dla wszystkich niewybranych, nawet podnosząc znowu tych z Izraela, którzy upadli w Żniwie Żydowskim (Łuk. 2:10, 31-34), ponieważ Jezus jako prawdziwe światło będzie uczył Prawdy każdego człowieka, który przyszedł na ten świat (Jana 1:9), w dniu kiedy ukrzyżowany Jezus wywrze łaskawie wpływ pociągający wszystkich ludzi do Niego (12:31, 32}. W liście do Filip. 2:10, 11, w harmonii z

Iz. 45:22, 23 i Rzym. 14:11, jest powiedziane, że każde kolano, włączając kolana tych, którzy byli w stanie śmierci („pod ziemią”), skłoni się Jezusowi a każdy język, włączając języki tych, którzy byli w stanie śmierci, wyzna Jezusa jako Pana. Bóg daje świadectwo Swojej miłości wszystkim, niektórym w tym a pozostałym w przyszłym życiu, śmierci Chrystusa za wszystkich i działania Ducha dla wszystkich (1 Tym. 2:5, 6) Chociaż obecnie dzieło Ducha rozciąga się jedynie na wybranych (Joela 2:29), to w Wieku Tysiąclecia obejmie wszystkich niewybranych (Joela 2:28; Obj. 22:17), ponieważ wówczas Chrystus stanie się Panem, Władcą umarłych (Rzym. 14:9), włączając lud Sodomy, Gomorry, miast w dolinach i ludzi z królestwa Południa składającego się z dwóch pokoleń oraz z królestwa Północy obejmującego dziesięć pokoleń (Ezech. 16:53-63). Stąd te trzy rozważania: (1) Boska miłość dla wszystkich, (2) śmierć Chrystusa za wszystkich i (3) działanie Ducha dla wszystkich, kompletnie zbijają ten błąd kalwinizmu. Kalwinizm ma słuszość zaprzeczając, że okup sprowadza obecnie korzyści dla niewybranych w celach zbawienia i twierdząc, że dotychczas jedynie zbawienie wyborcze jest czynne, ponieważ Biblia i fakty dowodzą, że ogromna większość rodu ludzkiego, w rzeczywistości niewybrani, nie dostąpiła korzyści z okupu, to jest sposobności zdobycia zbawienia, na przykład poganie i liczni w chrześcijaństwie zwiedzeni przez wielki błąd. Jednakże kalwinizm jest w błędzie zaprzeczając, że okup kiedykolwiek sprowadzi korzyść niewybranym w celach zbawienia, ponieważ Biblia naucza, że celem Królestwa Tysiącletniego jest błogosławić wszystkich niewybranych korzyściami okupu daniem im sposobności zdobycia wiecznego zbawienia na narzuconych Boskich warunkach. Przedstawiamy ten punkt, jako inny dowód okupu zawierający korzyści zbawienia dla całej rasy ludzkiej. Na dowód tego przytoczymy i wyjaśnimy niektóre odpowiednie ustępy Pisma Świętego: naszym pierwszym dowodem jest Psalm 22:28-30, który przytoczymy z komentarzami w nawiasach z A.R.V.: „Wspomną [swoje obecne doświadczenie zła i Słowo, którego się wówczas naucza] i nawrócą się do Pana (Jehowy) [przynajmniej na pewien czas wszyscy zareagują przychylnie na przyciąganie Pańskie spowodowane okupem (Jana 12:32, 33)] wszystkie granice ziemi, i kłaniać się będą (czcić) przed obliczem twojem wszystkie pokolenia narodów” [„wszystkie narody, któreś Ty stworzył” (wiele z nich, jak miasta doliny, siedem narodów Chanaanu itd. zniknęło z ziemi przed kilkoma tysiącami lat Ps. 86:9)]. „Albowiem Pańskie (Jehowy) jest królestwo [Chrystusa i Kościoła], a on panuje (będzie władcą) nad narodami [ten ustęp odnosi się do Tysiąclecia]”. „Wszyscy bogaci (tłuści) [wybrani] ziemi będą jeść [przyswajając swoje urzędowe władze], i upadać przed nim [służyć Jehowie], przed oblicznością jego kłaniać się będą wszyscy zstępujący w proch [Tysiąclecie nie tylko będzie błogosławić wówczas żyjących, lecz bę-

dzie świadczyć o powrocie wszystkich zmarłych w celu otrzymania zaofiarowanych błogosławieństw, Filip. 2:10, a następująca definicja, jaką Pan daje o „wszystkich zstępujących w proch” dowodzi, że wszyscy niewybrani zmarli są przez to rozumiani - ci, którzy byli pod wyrokiem Adamowym i nie mogli odwrócić jego pełnego wykonania, śmierci:], i którzy duszy swej [siebie] żywo zachować nie mogą” [z powodu przekleństwa]. Nasienie służące, o którym mowa w w. 31, jest Maluczkiem Stadkiem w jego Tysiącletnim dziele a naród, który z nich wynijdzie, w. 32, jest w pełni rozwiniętą klasą restytucyjną. Jest to więc ustęp, który niewątpliwie traktuje o Tysiącleciu i dowodzi, że podczas Tysiąclecia wszyscy niewybrani zmarli powrócą z grobu i będą służyć Panu, co zbija kalwinizm.

Iz. 25:6-9, porównany z 1 Kor. 15:54-57, dowodzi, że podczas Tysiąclecia tak proces śmierci Adamowej jak i stan śmierci Adamowej będą zniszczone. Jeśli to jest prawdą, to stan śmierci Adamowej z konieczności zostanie całkowicie opróżniony na długo przed zniszczeniem procesu śmierci Adamowej. „I sprawi Pan zastępów na wszystkie narody [stąd takie narody, jakie wymarły] na tej górze [Tysiącletnie Królestwo Chrystusa i Kościoła (Iz. 2:2-4; 56:7; Dan. 2:34, 35, 44, 45)] ucztę z rzeczy tłustych [Chleb, żywota, Chrystusa doskonale człowieczeństwo, jego prawo do życia i prawa życiowe], ucztę z wystalego wina [bogate prawdy], z rzeczy tłustych, szpik w sobie mających [pobudzające apetyt i zadawalające duszę doskonale człowieczeństwo Chrystusa, jego prawo do życia i prawa życiowe], z wina wystalego i czystego [bogate prawdy wolne od błędu]. I skazi na tej górze [Tysiącletnie Królestwo] zasłonę [grzech Adamowy], która zasłania wszystkich ludzi [„wszyscy zgrzeszyli” (Rzym. 5:12)], i przykrycie [błąd], którym są przykryte wszystkie narody. Połknie śmierć w zwycięstwie [1 Kor. 15:54 mówi nam, że to nastąpi po zmianie Kościoła ze skazitności i śmiertelności do nieskazitności i nieśmiertelności a w ten sposób odnosi się do świata ludzkości. Stąd ustęp ten naucza, że śmierć będzie zniszczona podczas Tysiąclecia. To oznacza dwie rzeczy: (1), że wszyscy niewybrani powstaną z grobu stosunkowo wcześniej podczas Tysiąclecia i (2), że stopniowo proces śmierci będzie unicestwiony podczas Tysiąclecia, aż do wyniszczenia przy jego końcu stanu i procesu śmierci Adamowej (Oz. 13:14; 1 Kor. 15:55). To zwycięstwo nad śmiercią w obu tych znaczeniach klasa Chrystusowa (1 Kor. 15:57) odniesie przez wszystko przezwyciężającą moc zasługi okupowej, która przedstawiona Bogu na korzyść niewybranych wymaże z nich wyrok Adamowy i w ten sposób zatriumfuje wyprowadzając z *hadesu*, grobu, tych którzy w nim się znajdują. Zasługa okupowa ofiarowana światu jako chleb żywota (Jana 6:51), podniesie do ludzkiej doskonałości tych, którzy przez wiarę i posłuszeństwo całkowicie ją sobie przyswoją], a Pan [Jehowa] panujący otrze łzę [smutek — wynik przekleństwa Adamowego]

z każdego oblicza [Obj. 21:3-5; 22:1-3], i pohańbienie ludu Swego odejmie ze wszystkiej ziemi [niepopularność obecnie towarzysząca wierności Panu wówczas przestanie istnieć]. I rzecze dnia onego [Tysiącletni dzień]: Oto Bóg nasz ten jest; oczekiwaliśmy Go, i wybawił nas. [Rzym. 8:19-22; Żyd. 9:28], Tenci jest Pan [Jehowa], któregośmy oczekiwali; weselić i radować się będziemy w zbawieniu Jego [Iz. 35:5-10]”. Ten ustęp uczy o zniszczeniu każdego zarysu przekleństwa Adamowego i obdarzeniu restytucją wiernych nie wybranych przez okup. To zatem obala kalwinizm.

Iz. 45:22, 23, w porównaniu z 1 Moj. 22:1618 i Filip. 2:9-11, dowodzi, że podczas Tysiąclecia, wszyscy nie wybrani, ci którzy wyjdą ze stanu śmierci i ci którzy będą w stanie śmierci, mają otrzymać zaproszenie do przyję-

cia sposobności życia: „Obejrzyjcież się na mnie wszystkie kończyny ziemi [(Ps. 22:28-30), każdy na ziemi otrzyma to wezwanie, przeto niewybrani, w odróżnieniu od wybranych, którzy otrzymują powołanie jedynie do nich ograniczone], abyście zbawione były [przez przyswojenie zasługi okupowej — Chrystusa doskona-

(c.d.n.)

PLAN KONWENCJI NA 1979 ROK

- 1) 5, 6 i 7 lipca — Janowo, woj. bydgoskie
- 2) 8, 9 i 10 lipca — Warszawa
- 3) 11, 12 i 13 lipca — Łódź
- 4) 15, 16 i 17 lipca — Paary, woj. zamojskie
- 5) 19, 20 i 21 lipca — Wólka Niedźwiedzka, woj. rzeszowskie
- 6) 23, 24 i 25 lipca — Jaworze Górne, woj. Tarnowskie
- 7) 27, 28 i 29 lipca — Katowice

BRAT RAYMOND JOLLY UKOŃCZYŁ SWÓJ BIEG

Być może, iż większość Epifanią oświeconych braci już wie, że nasz bardzo umiłowany brat Raymond Grant Jolly ukończył swój ziemski bieg w 93 roku życia. Cieszymy się z posiadanej ufności, że on wygrał swój chrześcijański bieg. W wyniku poświęcenia się w dzieciństwie służył Bogu przez ponad 80 lat, oddając zwykle dużo czasu w przynoszącej pożytek służbie Prawdy. Pomimo znacznej utraty wzroku i innych fizycznych słabości znoszonych w ostatnich latach, gorliwie kontynuował swoją „pracowitą miłość (Żyd. 6:10)”.

Ostatniego lata usługując podczas europejskiej podróży zachorował na bronchit i febrę występującą z wielkim osłabieniem, co spowodowało pominięcie przez niego Anglii i [powrót do domu, po usługach w Polsce i Francji. Jego lekarze w Europie odkryli u niego, między innymi, tętniaka brzusznoego. Po tej podróży wolno odzyskiwał siły i w dalszym ciągu przez wiele godzin pracował przy swoim biurku przygotowując artykuły do Teraźniejszej Prawdy i Sztandaru Biblijnego, załatwiając korespondencję i kierując światową działalnością Prawdy Epifanii. Wieczorem 8 lutego zachorował. Miał znaczne nudności, jadł bardzo mało i potem pozostał już w łóżku. Jego lekarz orzekł, że przyczyną był wirus jelitowy. 14 lutego, około godziny pierwszej w nocy, zachorował bardziej mając wielkie bóle brzucha i nudności. Około ósmej trzydzieści rano popadł w omdlenie a około dziewiątej ukończył bieg w Epifanicznym Domu Biblijnym w Chester Springs Pa., w obecności pewnej liczby braci będących przy jego łóżku. Usługa pogrzebowa odbędzie się tutaj 17 lutego a (pogrzeb 19 lutego w Orangeville, Pa. (blisko Bloomsburg) w miejscu jego urodzenia, gdzie zostanie złożony obok swojej żony i towarzyski przez 64 lata, siostry Rae Allen Jolly, która zmarła w 1974 roku

(Ter. Pr. '75, 63). Brata Jolly'ego przeżyli dwaj synowie, Leonard i Gould, z Engelhard, Północna Karolina, oraz cztery wnuczki i sześcioro prawnucząt.

Sławimy Pana i dziękujemy Jemu za długą i użyteczną służbę chrześcijańską brata Jolly'ego. Wiemy, że będzie nam jego bardzo brakować. Jesteśmy zadowoleni, że jego ziemski bieg został zakończony bez przedłużających się cierpień przy końcu. Wiemy, że on z powagą oczekiwał udziału w wielkich błogosławieństwach, które Pan ma w zapasie dla „Wielkiego Ludu”, Druhen (Obj. 7 : 9—17; 19 :9; Ps. 45: 14, 15).

Z uwagi na rozważania podane w Ter. Pr. '67, str. 62—64 i 87—89 (włączając rozważania obejmujące brata Jolly'ego, jako małego antytypowego Hirama) i fakt, że prawdopodobnie był on ostatnim pielgrzymem, który służył pod kierownictwem brata Russella i który był bardzo rozlegle używany przez Pana, aż do obecnej późnej daty w okresie Epifanii, wierzymy, że był on ostatnim członkiem Wielkiej Kompanii, ostatnim ze spłodzonych z Ducha Wieku Ewangelii, który miał ukończyć swój ziemski bieg. Co za radość musi panować w niebiosach z powodu ukończenia tego dodatkowego zarysu wielkiego Planu Boga!

Spodziewamy się, jeśli Pan [pozwoli, że *The Present Truth* za Maj—Czerwiec będzie specjalnym numerem pamiątkowym.

Jak już wiadomo braciom oświeconym Epifanią i innym, że brat August Gohlke został wyznaczony do służby po śmierci (drogiego brata Jolly'ego jako Opiekun Wykonawczy i Dyrektor Laymens Home Missionary Movement a także jako Redaktor *Present Truth a Bibie Standard* (Ter. Pr '76 str. 9—11; 31—37; 38—41).

P '79, 32

TERAŹNIEJSZA PRAWDA I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEJ EPIFANII NIEZALEŻNY DWUMIESIĘCZNIK RELIGIJNY WYDAWANY PRZEZ SWIECKI RUCH MISYJNY „EPIFANIA”

Pismo to, wolne od sekt, organizacji i wyznań ludzkich lecz raczej przywiązane do Boga tak jak rozumie Jego Słowo, jest wydawane w obronie Prawdy paruzyjnej udzielonej od Pana przez „wiernego Sługę”, jako podstawy dla wszelkiego dalszego rozwoju prawdy; w obronie zarządzeń czarтеру i testamentu, które dał Pan przez „wiernego Sługę”, aby wiązały kontrolujące korporacje i towarzystwa między ludem w Prawdzie, a także w celu przedstawienia j obrony

rozwijającej się Prawdy epifanicznej, która jest pokarmem na czas słuszny dla ludu Pańskiego ze wszystkich klas i grup, tak jak Panu podoba się jej udzielać. Moze ono być wysyłane bezpłatnie, podobnie jak za czasów br. Russella, dla biednych z ludu Pańskiego lub innych pragnących tego osób. Zamówienia i wpłaty prosimy kierować na adres: Świecki Ruch Misyjny „Epifania” Zarząd Główny, 1 Oddział Miejski PKO w Poznaniu, numer konta: 63513-53391-136.